

Tengernek Csillaga

Mária korszakának lapja

2018. máj.–jún.
XXIII/3. szám

Ára: 350,- Ft

Ludbreg – Szent Vér ereklye

Eucharistia

*Az Úr nem ment el, itt maradt.
Óbelőle táplálkozunk.
Óh különös, szent nagy titok!
Az Istent esszük, mint az őt*

*törzsek borzongó lagzikon
ették-itták királyaik
húsát-vérét, hogy óriás
halott királyok ereje*

*szállna mellükbe - de a mi
királyunk, Krisztus, nem halott!
A mi királyunk eleven!
A gyenge bárány nem totem.*

*A Megváltó nem törzsvezér:
Ereje több, ereje más:
ő óriásibb óriás!
ki két karjával általér*

*minden családot s törzseket.
Egyik karja az Igazság,
másik karja a Szeretet...
Mit ér nekünk a Test, a Vér,*

*ha szellemében szellemünk
nem részes és úgy vesszük Őt
magunkhoz, mint ama vadak
a tetemet vagy totemet?*

*Áradj belénk hát, óh örök
igazság és szent szeretet!
Oldozd meg a bilincseket
amikkel törzs és vér leköt,*

*hogy szellem és ne hús tegyen
magyarrá, s nőjünk ég felé,
testvér-népek közt, mint a fák,
kiket mennyből táplál a Nap.*

Babits Mihály

Spirituális támogatók: P. Jáki Teodóz OSB, Katona István, P. Kovács Ervin Gellért OPraem,
Regőczi István és Török József **Teológiailag lektorálta:** Bocsa József, piarista

Tartalomjegyzék

Részlet a Szeretetláng Naplóból (20).....	1
A pokolról	5
Az ördög fél Pio atyától.....	8
A katolikus hitre tért egykori muzulmánok és barátaik levele Öszentsé- ge Ferenc pápához, az iszlámhoz való hozzáállásának ügyében.....	9
A polgárok kötelességei	13
Közeledünk az Apokalipszishez... ..	13
Elítélem a hit válságát, amit egy áruló klérus okozott.....	17
Isten nem azt mondja, hogy szeresd a másságot!	19
„Megrendítő volt!” – Így tért meg a Passió Barabása!	20
A hit ajándék, köszönöm Istennek, hogy megajándékozott vele.....	22
A keresztény tolerancia	23
2008. február 17. perikópái és egy egyháztörténeti esemény.....	29
XVI. Benedek pápát köszöntjük születésnapján	30
Az Eucharisztikus Világkongresszusra készülve	
Szentségimádások hazánkban	33
Újra kell gondolni az áldoztatás módját	35
Boldog Imelda Lambertini – elszálló védőszentje.....	38
A szentségimádás erőt ad.....	43
Mária-kegyhelyek	
Ludbreg, a Szent Vér horvátországi kegyhelye	45
Mária kicsinyei	
Egy időszak határa.....	46
Rózsafüzér	
Rózsafüzér a magyar nemzet megtéréséért.....	48

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

Internet: www.tengernekcstillaga.hu

E-mail: info@tengernekcstillaga.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel,
javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,

www.co-print.hu

Felelős vezető: Gebauer Gergő

A hátsó borítón: Svájc, Einsiedeln, Fekete
Madonna

A Tengernek Csillaga folyóirat megrendelhető
a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, il-
letve e-mailen és megvásárolható a templo-
mokban vagy Budapest V., Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem kül-
dünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000

ISSN szám: 1416-8243

Részlet a Szereteláng Naplóból (20)

1963. január 14.

Az Úr Jézus így szólt:

„Szenvedéseidet fokozni és szaporítani fogom, (de) erősítő és bátorító kegyelmet is adok hozzá. Látom már, hogy a Reám hagyatkozás kegyelmét jól használod fel. Csak igyekezz, hogy e csodás kegyelmet, mely lelkedet tökéletesen uralja, el ne veszítsd soha! Igyekezz továbbra is jól felhasználni! A sátán tudja ezt, és minden erejével meg akar fosztani e kegyelemtől. Én engedem meg neki, hogy lássa, hogy a Reám hagyatkozás kegyelme mit tud művelni lelkedben.”

Ezekben a napokban a Szűzanya jóságos anyai szavaival kérlelt:

„Kislányom, légy nagyon alázatos!”

Szavai valósággal belesimogatták lelkembe a kegyelmet, mely megerősítette bennem az alázatosságot.

Ezekben a napokban a sátán a kevélység gondolatait igyekezett minden erejével lelkembe beszélni. Rettenetes küzdelem volt, sem éjjelem, sem nappalom nem volt nyugodt miatta. S most az Úr Jézus egy csodálatos kegyelemmel erősített meg újra. Most nem jelenlétének érzetét árasztotta el bennem, hanem szemeinek átható tekintetével néz rám és kísér, és azt mondta:

„Kislányom, csak nézz Rám! A mi szemünk egymásba nézzen és (tekintetünk) összeforrjon!”

Ez a csodálatos és eddig még soha nem látott tekintet, mely lelkemet kíséri, nagy győzelemre segített a gonosz borzalmas kísértései ellen. Ő újra így szólt:

„Csak nézz Rám, szemeim nézését el ne hagyj, mert ebben az újabb küzdelemben, mellyel a sátán hozzád akar férközni, az Én szemeim pillantása fogja a sátánt megvakítani. Ez nem lesz még egyhamar, mert Én engedem, hogy csak kísértsen. Tekinteted forrjon csak össze (az Enyémmel)!”

Mikor ezek történtek, én bűneim fölötti bánatomban sírtam és zokogtam, és lelkem közben könnyűvé és tisztává lett. Utána megkérdeztem az Urat: „Imádozt Jézusom! Mit érezhetsz most?” Ő kérdésem válaszául azt engedte éreznem, hogy Ő mindenkit így fogad, csak bánják bűneiket.

„Leánykám! Légy te azon, hogy sok megtérő bűnös jöjjön vissza Hozzám. Sirasd és bánd bűneiket (helyettük is)!”

Én borzalmas lelki vakságban sínylödök, és állandóan a Szűzanyához esedezem, hogy a lelki vakságban, mely miatt szenvedek és a kételyek szorongása miatt, tegyék világossá előttem az Ő szent akaratukat. Úgy érzem magam, mintha teljesen kettéválasztva lennék. Mindkét oldalamon egy angyal van, és sugallják a jót.

Az itt következő viszonylag hosszabb szakasz (II/62–74.) nehezen érthető lelki tapasztalatokat tár elénk. Úgy tűnik, magának Erzsébet asszonynak sem

világos teljesen, hogy az egyes lelki indítások pontosan honnan valók. Eleinte úgy tűnhet az olvasó számára, hogy két jó angyalról van szó, de később maga a látók is kezdi belátni, hogy egyike ezen indításoknak a gonosz lélek burkolt kísértése. Erre mutatnak magának Erzsébet asszonynak a lap szélére beírt bejegyzései: „*Borzalmas, megtévesztő kísértések voltak ezek*” (II/62.), illetve: „*Szörnyű kísértések voltak ezek, és lelkem békéjét állandóan meg akarták zavarni*” (II/73.). Vagy másutt „*zavaros hangokról*” beszél, melyek lelki sötétséget borítanak rá (II/70.). E szakaszok jól bemutatják, hogy Erzsébet asszony súlyos lelki sötétséggel küzd ebben az időben. (Szerk.)

Mindkét hang igen erős és jóindulattal van irántam, de a lelki vakság miatt, mely reám borult, nem látok tisztán. Egyik angyalom állandóan arra int, hogy ne legyek kevély, vigyázzak, ne kerüljek bűnbe, mert elveszítem Isten kegyelmét. Mondjak le hiú ábrándjaimról, és éljek visszavonult, szerény életet. Semmisítsek meg magamban mindent, amivel lelkemet ámítom. Ne keressem a kapcsolatot az emberekkel, mert ezzel csak hiú képzelődésemet táplálom. A csendes magány az, mely lelkem békéjét biztosítja. Csak lelkemmel törődjek, senki és semmi mással. Ő, az én angyalom, azért mondja ezeket, mert mellém van rendelve, hogy csak a jót sugallja. Másik angyalom csak azt sugallja: „Hagyatkozz Istenre!” Én lelkem minden erejével szeretném a Szent Szűz kérését teljesíteni, de teljesen meg vagyok bénulva. Mintha szorosan összeláncolva, börtönben élnék, és nem tudom cselekvésre szálni magam. Angyalom tovább int: „Ezt kell cselekedned. Jól van ez így, mert ha nem volnál így összeláncolva, esztelenségre ragadtatnád magad. Ugye, belátod, gondolataid mily rossz hatással vannak lelked nyugalma? Örülj és adj hálát nekem! Én, az angyalod, segítek neked, hogy el ne kárhozzál, mert kevély és feltűnésre vágyó, rossz természeted hatalmába vette lelkedet. Nélkülem nem is szabadulhatsz meg, csak maradj láncaidban! Ebből lesz lelked örök élete.” Lelkem vaksága oly nagy, hogy semmit sem látok tisztán. Minden cselekedetem gépies, érzés nélküli. Ez még csak fokozza szenvedéseimet. Borzalmas, megtévesztő kísértések voltak ezek.

M. atya szavai gyakran eszembe jutnak, hogy *szenvedjek szelíden*. Bármi-kor erre gondolok, mindig új erőre kapok. Ő, mily csodálatos az ő egyetlen szava, melyet mondott! Isteni erővel van áthatva. És szelíden, újult erővel tovább szenvedek. Sokszor gondolok arra, amit az Úr Jézus mondott: „Lelkiatyád szavai mind Tőlem valók. Fogadd el azokat a legnagyobb tisztelettel, és szent engedelmisséggel kövesd!” Ahogy így visszaimádkozom az Úr szavait, kissé megkönnyebbülök. De lelkem vaksága azért nem oszlik el.

Nem tudom, miért, de félelmetes gondolatok gyötörnek. Angyalaim a jóra intenek, és mégis nyugtalanságot vált ki ez belőlem. Ma egyik angyalom így szólt: „Nehogy azt hidd, hogy te valami kiváló lény vagy, és Isten fel akar

használni! Azt Ő nagy csodákkal be is bizonyítaná, veled pedig nem tesz csodát. Azért mondom, nehogy magadtól cselekedj valamit, mert a csodás jelekkel kitüntetett szentek azok, akiknek hinni lehet. Te pedig annyira ismeretlen vagy az emberek előtt, és csak féktelen kevélységed az, mely állandó indítást ad önámításod elhívésére.” Másik angyalom is mindig csak az Istenre való hagyatkozásra figyelmeztet. Azt érzem, hogy Isten az egyik angyalt azért rendelte mellém, hogy a Reá való hagyatkozás nehogy meginogjon, lazuljon bennem. „Végtelen nagy irgalmú Isten!” – szakad fel lelkemből a hála.

De lelkem gyötrelmei annyira kínosak, a Szent Szűz Szeretlángjára alig bírok gondolni. Félek, és úgy érzem, nincs is az ügy rám bízva, mintha másnak adta volna továbbadását a Szűzanya. Vagy lelkemben kevélységgel megsértettem Őt? Vagy késedelmes vagyok kérésének teljesítésére? Kínokban vergődöm, mert nem tudom cselekvésre sem készíteni magam. Ehhez valóban csodának kell történnie. Most az Úr Jézus szavai jutottak eszembe: „Ha kell, csodát is teszek.” (Ennek) hitelességében nem tudok ugyan kételkedni, de önmagammal szemben mégis állandóan gyanakvó vagyok, és nem tudok ettől az állandó öngyanakvástól megszabadulni. Mi van velem? – kérdezem sokszor önmagamtól. Megszállt engem a gonosz? Vagy körülvettek a rossz szellemek? A lelki vakság teljes sötétségben tart. Az Úr Jézus megismételte:

„Szenvedéseidet szaporítani és fokozni fogom.”

Ezután nehéz óráim következtek. A gonosz bűneim sokaságát zúdítja rám, hogy hitetlen és állhatatlan vagyok. Önteltségem miatt kegyelmet nem kapok, mert minden tettem csak színlelés és tettetés. Tele vagyok ostoba erőszakkal, mely által érvényre akarom juttatni hiú elképzeléseimet. A küzdelem, melyet folytatnom kell, nagyon kihat testi erőmre is, nemegyszer fáradtan roskadok össze.

Itt nem írok dátumokat. Olyan össze-vissza vagyok, nem is tudom, milyen nap és hányadika van. Most éppen a kevélységgel zaklat a sátán, nem tudom, mi az, amit tennem kell.

Ahogy ezen töpregek, a Szent Szűzanya így szólt:

„Kármelita kislányom! *A világon a legkisebb, a legtudatlanabb és legkevésebb érdemes lélek vagy, akit valaha is kiválasztottam a kegyelmek továbbadására, mert a te kicsiségeden és alázatosságodon keresztül akarom vinni közléseimet.*”

A Szűzanya szavait mélyen átgondoltam. Ő tudja, ki és mi vagyok. Ez igen megnyugtató, hisz elmémre egy kis felvilágosító fény derült. „*A világon a legkevésebb érdemes. Ő, Szűzanyám, de jó, hogy megmondta ezt nekem! Ez az, amit érzek én is állandóan.*”

„Ó, te gonosz, ne zaklass engem kevélységgel, tudom én, hogy semmi és nyomorúságos vagyok, és nem is akarok magamról semmi többet elképzelni.

Eszembe jutott, amit az Úr Jézusra Keresztelő Szent János mondott: „Nem vagyok méltó arra sem, hogy saruszíját megoldjam.” És elmerültem a gondolatokban, mily végtelenül irgalmas az Úr, ha ezt mondta Szent János. Az Ő lelki szépségét én csak csodálhatom, de nem tudom követni. Nem tudom gondolataimat papírra írni, csak azt, hogy teljesen megsemmisültem.

A Szűzanya munkám végzése közben így szólt:

„Milyen sokan és sokszor kimondják ezt a szót: Fájdalmas Anya. De arra nem sokan gondolnak, hogy én most is szenvedek, nemcsak Szent Fiam keresztútján.”

A Szűzanya fájdalma gyakran elárasztja lelkemet, s hő vágyat érzek Szeretlángja továbbadására.

E napnak hajnalán, a hajnali virrasztás idején elmélkedésem közben ismét az Úr szemeinek átható tekintete jelent meg szemeim előtt. „A szemünk egymásba nézzen és (tekintetünk) összeforrjon!” Szívének óhajtásait, melyeket már régebben közölt, most nem szavaival, hanem szemeinek átható tekintetével kérte tőlem. Ó, ezek a szemek! Testi szemeim ki sem bírják tekintetét. Szemeimet szorosán lecsuktam, és remegve is alig bírtam rápillantani. Szemeinek nézése olyan, mint a villám, mely mindent megvilágít. Úgy hatotta át egész lényemet, minden titkos bűnömet megvilágítva láttam és éreztem. Könnyeim özöne úgy elárasztott, hogy órákon keresztül csak szakadatlanul ömlöttek. A bűneim, jaj, a bűneim! Nyögve sóhajtoztam. Közben szívem fájdalma oly nagy volt, amelyet még soha nem éreztem bűneim miatt. Ő pedig szemeinek átható tekintetét csak tovább pihentette rajtam. Kibírhatalan fényesség ez! S Ő közben azt mondta:

„A mi szemünk egymásba nézzen és (tekintetünk) összeforrjon!”

„Én bűnös! Én igen nagy bűnös! És hogy még az én bűnös szemeim összeforrjanak isteni szemeid pillantásával, és nemcsak az én (szemeim), hanem a Te óhajtásod szerint minden szem?!” Azt mondta az Úr Jézus, hogy aki Vele együtt jár és Vele együtt gyűjt, annak tekintete is összeforrjon (az Övével).

Reggelre ez a rendkívüli lelkiállapot, mely előzőleg lelkemben uralkodott, mire a szentmisére értem, teljesen megszűnt. Sötét és nehéz órákat éltem át. Ahogy a szentmisén részt vettem, a sátán borzalmasan rám rontott. Teljesen szint vallott és nyíltan gyötört. Gondolataimat összeviszta zavarta ismét, hol hízelkedéseivel, hol kegyetlenkedéseivel. Az Úr Szent Testének és Vérének felmutatásánál borzalmasan feldühödött erővel fogott hozzá újabb kísérletezéseinek: „Légy te is vértanú, és áldozd fel magad, életedet úgy, mint imádottad!” És ocsmány gúnnyal tovább zavart: „Imádottad is elvetette magától az életét, miért ne tennéd meg te is? Vesd el magadtól, így te is vértanú leszel, és életed elvetése igazán egyszer s mindenkorra végét szakítja gyötörő kínjaidnak. Úgyis életedet kell adnod, add csak oda jószántadból!”

Minden erőmmel igyekeztem távol tartani magamtól a sátán égbekiáltó bűnre való kísértéseit, igyekeztem elmerülni az elmélkedésben, és a menyeyei Atyához küldtem minden gondolatomat. „Jóságos menyeyi Atyám! Én, kis parányi szikra, kit Te terveidbe vettél, megteremtettél, és halálom óráját is meghatározta. Végtelen jóságodat és hatalmat ki merné felülbírálni? Ments meg engem a gonosztól, ki isteni fölséged mindenhatóságát merészeli megkísérteni. Ó, jóságos menyeyi Atyám, kezdednek erős támogatására van most nagy szükségem. Szent Fiad úgy oktatott, legyenek csak kicsinyke. Lehetek-e más a Te hatalmad, fönséged, nagyságod és dicsőséged mellett, mint kis, parányi szikra, aki valóban Tőled veszi, kapja a Te ragyogó fényességedből kiszikrázó ragyogást.

Ó, áldott Szent Szűz! Vakítsd meg most Te is a sátánt Szeretlángoddal! Égbekiáltó bűnbe akarja testemet-lelkemet tántorítani.”

Nyílt és ostoba támadása volt ez a sátánnak. Éreznem kellett, hogy fejt vesztve nem tudja már, mihez kapjon. Könyörgésem közben a menyeyi Atya, kinek szent akaratát egész lelkem teljes erejével óhajtom, irgalmas jóságával megsemmisítette a gonosz esztelen és vakmerő kísértéseit. Azért írom mindig azt, hogy a sátán, mert ő többször is kijelentette, nem küld hozzám senkit, ő maga akar észre téríteni, de még ő sem tud megingatni, s ezt ezért nem bízza másra.

(Szeretláng Lelki Napló 112-115. o.)

A pokolról

A legkifejezőbb történetet a pokolról egy matematika órán hallottam, amikor a Szent Ignác kollégiumban tanultam 1958-ban Norwood-ban, Dél-Ausztráliában. 14 éves voltam akkor. A tanárunk, Charles Dennett atya [1915-1993], sohasem hagyta, hogy tantárgya megakadályozza legfontosabb kötelességének teljesítésében, abban, hogy a rábízott tanulóknak átadja a katolikus hitet. Elmesélt egy történetet, amelyet Amerikában utazgató barátjától hallott.

Egy gyalogátkelőhelyen állt, várva, hogy átkelhessen az úton, amikor éppen az orra előtt összeütközött és kigyulladt két autó. Az ütközés erejétől beszorultak az ajtók, és az utasok, négy fiatalember reménytelenül próbálta kinyitni és kimenekülni a már lángoló járműből. A barát a többi járókelővel együtt borzalommal nézte őket. A fiatalemberek egymást akadályozták abban, hogy kijussanak az autóból, és hirtelen egymásnak estek, elkezdtek átkozódni, Istent káromolni, és egymást ütni-verní. Mindaddig folytatták ezt, ameddig az autó a benne ülőkkel együtt a lángok martaléka nem lett.

Sziénai Szent Katalin egyházdoktor [1347-1380] a Dialógusában, amely párbeszéd a szent és a Mindenható között, leírja a poklot a Mindenható szavaival.

Az a bűn, amely nem nyer bocsánatot sem itt, sem odaát, az az irgalmam visszautasítása, mert ezzel a lélek nem akarja, hanem megveti irgalmasságot. Valamennyi bűn között, amit csak elkövettek, azt tekintem a legsúlyosabbnak. Ezért volt annyira utálatos előttem Júdás kétségbeesése; súlyosabb bűn volt, mint hogy elárulta Fiamat. Vádolva lesznek tehát a hamis ítélettel, azzal, hogy a saját bűnüket nagyobbak tételezték fel, mint az én irgalmasságot; ezért az ördögök büntetését kapják, és velük együtt gyöttrődnek mindörökké...

A pokolban ezeknek a lelkeknek négy fő gyötrelmük van, s belőlük következik az összes többi.

Az első az, hogy meg vannak fosztva az én látásomtól, és ez akkora szenvedést okoz nekik, hogy ha lehetséges volna, inkább választanák a tüzet vagy más gyötrelmet a látásomért, mint ezt a szenvedést, hogy ezektől mentesek és nem láthatnak engem.

Ez a szenvedés újítja meg a másodikat, a lelkiismeret férgét, amely mindig rájja őket, látván, hogy bűneik miatt vesztek el engem és az angyalok társaságát.

Az ördögök látása, ami a harmadik szenvedés, megkettőzi minden kínjukat. Miként a szentek mindig ujjonganak az én látásomban, s vigadozva újulnak meg fáradozásaik gyümölcseiben, úgy ezzel ellentétben ezek a szerencsétlenek a gyötrelmeikben újulnak meg az ördögöket látva, mert őket megismerve jobban megismerik önmagukat, azaz megismerik, hogy bűneik által mire tették méltóvá magukat. Ily módon a féreg egyre inkább mardossa őket és a lelkiismeret tüze soha ki nem alszik.

Tovább növeli gyötrelmüket, hogy az ördögöt a maga formájában látják, és ez annyira szörnyű, hogy nincs az az emberi szív, amely el tudná ezt képzelni. És ha emlékszel rá, egy alkalommal megmutattam neked az ördögöt a maga formájában, oly rövid időre, ami csak annyi volt, mint egy pont, s amikor te magadhoz tértél, azt mondtad, hogy inkább választod, hogy tűzön menj keresztül, és parázon járj egészen az ítélt napjáig, mint hogy még egyszer őt lásd. És mindabból, amit láttál, még mindig nem tudod, hogy az ördög milyen rettenetes, mert az isteni igazságosság következtében ő még szörnyűbbnek mutatkozik az előtt a lélek előtt, aki – bűnei súlyossága szerint többé vagy kevésbé – meg van fosztva Tőlem.

A negyedik gyötrelmem a tűz; egy olyan tűz, amely éget, de nem emészti el, mivel lehetetlen, hogy eleméssze a lélek létét. A lélek nem anyagi termé-

szetű, hogy a tűz képes legyen elemészteni, hanem anyagtalan. Én azonban megengedtem az isteni igazságosság miatt, hogy a tűz égesse a kárhozottakat; gyötörje őket anélkül, hogy elhamvasztaná, égesse a legnagyobb kinnal különféle módon bűneik különbözősége, s jobban vagy kevésbé bűneik súlyossága szerint...

Amikor véget ér az ember élete, megkötetik a szabad akarata, s így – elvesztegetvén az alkalmas időt – többé már nem szerezhethet érdemeket. Ha a gyűlölet állapotában, a halálos bűn vétkével fejezik be életüket, a lélek az isteni igazságosság következtében végleg megkötözött marad a gyűlölet kötelékeiben, végleg rögződik abban a rosszban, ami az övé, önmagát mardosva; így mindig gyarapodik a szenvedésben, különösen azok gyötrelmei miatt, akiknek kárhozatát ő okozta. Ezt mutattam meg nektek az elkárhozott dúsgazdagban, amikor kérte a kegyelmet, hogy elmelessen Lázár a testvéreihez, akik még a világban éltek, és hírt vihessen a kínjairól. Ezt nem szeretetből tette, s nem is a testvérei iránti részvétből, hiszen meg volt fosztva a szeretettől, és semmiféle jóra sem tudott vágyódni; sem az én dicsőségemre, sem az ő üdvösségükre. Mondtam ugyanis, hogy a kárhozottak semmi jót sem tudnak tenni a felebarátoknak, és csak káromolnak engem, mivel életük az irántam és az erények iránti gyűlöletben fejeződött be. Akkor hát miért tette ezt a gazdag? Azért tette, mert ő volt a testvérei között a legnagyobb, s ugyanabban a nyomorúságban nevelte testvéreit, amiben ő maga is élt: így oka lett a kárhozatuknak. Láttam, hogy ebből további gyötrelmek származnak majd számára, mert ha a testvérei is eljutnak a rettenetes kínokra, mindig marni fogják egymást a gyűlöletben, mivel életük gyűlöletben ért véget.

Michael Baker

[37, 38, 40. fejezet, dr. Csertő György fordítása, Szent István Társulat, 1983]

Hogyan szabadulhatunk meg tehát attól a büntetéstől, amelyet bűneinkkel kiérdemelnénk? Csak Isten irgalmából, akitől mindazt, amit az életben élve-zünk, kaptuk, nem csak azt, amik vagyunk (a lényegünket és a természetünket), hanem azt is, hogy vagyunk (a létünket). Egy nagy ausztrál, Stan Arneil így foglalta ezt össze egy rádióinterjúban: „Még a belélegzett levegőt is úgy kapjuk.”

Objektíven nézve a dolgot – eltekintve a mentális zavaroktól, depressziótól és más kiváltó októl – az öngyilkosok a legnagyobb bűnösök. Felhagynak minden reménnyel. Azt gondolják, hogy ha végeznek magukkal, megszűnnek létezni. De nem szűnnek meg. „Senki sem menekülhet meg a kezemtől!” mondta a Mindenható Szent Katalinnak. Amikor elválnak a testünktől, már nincs hely többé a földön virágzó butaság számára. Ahogyan a régi görög fi-

lozófus mondta: Az anyag a gátja a tudásnak. Elhagyva az anyagot, világosan meglátjuk a bűneinket, érdemeinket, Istentől való teljes függésünket, a megfizethetetlen adósságunkat, amivel tartozunk neki azokért az ajándékokért, amelyekkel elhalmozott bennünket, a kimondhatatlan szeretetéért, amelyben megteremtett bennünket, és a még nagyobb szeretetéért, amelyben megváltott bennünket Fia halálával.

Hogyan tudunk megszabadulni a bűneink által megérdemelt büntetéstől? Az általa alapított Egyházhoz fordulva, bűnbánatot tartva, meggyónva bűneinket, és alávetve magunkat Isten legnagyobb gyógyító ajándékának, a Szent Oltáriszentségnek.

Nem számít, mekkora a bűnünk, nem tudja felülmúlni Isten kegyelmét.

Az ördög fél Pio atyától

(egy olasz ördögűző vallomása)

Piero Catalano, a reggio calabria-bovei főegyházmegye ördögűzője Gabriele Amorthnál „tanulta ki szakmáját”. Munka közben gyakran hívja Pio atyát segítségül, akit a gonosz egyszerűen csak „szakállas embernek” vagy pedig polgári nevén Francesco Forgionénak hív.

Piero Catalano egy interneten terjedő szellemidéző játék, a Charlie Charlie kihívás miatt került a média figyelmének középpontjába: ő volt a vezetője annak a tanácskozásnak, amelyet egy Reggio Calabria-i iskolában tartottak, hogy megvitassák az ehhez hasonló horrorjátékok veszélyeit.

Piero Catalano önkéntesként kezdte munkáját a Fokoláre mozgalom fiataljai között, a Gen mozgalomnál, pappá 1988-ban szentelték. Jelenleg a Nepomuki Szent János és Néri Szent Fülöp-templom plébánosa a calabriai Arangeában. Tizennyolc éves kora óta érdeklődik az ördögűzés iránt: először a szabadító imát gyakorolta rendszeresen, majd évekig tanult Gabriele Amorth mellett, akinek lelki gyermeke lett. Catalanót három éve nevezték ki ördögűzővé.

Irodájában számos szent ereklyéje található, melyeket ördögűzés során használ. Legtöbbször Szent Pio atyát szokta segítségül hívni, akit különösen kedvel, sőt, ő az ördögűzés során gyakran meg is jelenik. „A megszállott ember félni kezd, és azt kiáltozza, hogy itt egy szakállas alak – avat be munkájába Catalano. – Akkor szoktam megkérdezni: »Lehet, hogy a szakállas alak Pio atya?« A démon rögtön válaszol: »Nem, ő Francesco Forgione.« Az ördög még Pio atya nevének kimondásától is fél.”

Catalano szerint a gonosz jelenlétét, a megszállottságot vagy a zaklatást a démon tipikus reakciói alapján lehet megkülönböztetni: „Ennek a tünete például, ha ráteszem a kezem az érintett fejére, és ő elrántja, vagy nagyon hideg lesz, öklendezik, hányingere van, és hasonlók. Ha ördögi jelenlét nem tapasztalható, csak a szabadító imát mondom el.”

„A démon mindet megtesz, hogy megkísértse az ördögűzőt – mondja el Catalano. – Egyszer azt kérdezte tőlem, mennyi pénzt akarok, hogy átálljak az ő oldalára. Nevetni kezdtem, mivel szegénységre esküdtem fel. Még a saját temetésemre sem tettem félre, mindent megosztok a szegényekkel. Az ördög erre azt válaszolta, hogy rögtön véget vet az életemnek. Azt válaszoltam, nem tud, mivel én Jézushoz tartozom.”

(Forrás és fotó: Aleteia.com)

(Magyar Kurír, 2018. 02.19.) (bzs)

A katolikus hitre tért egykori muzulmánok és barátaiak levele Őszentsége Ferenc pápához, az iszlámhoz való hozzáállásának ügyében

Szentséges Atya!

Többen közülünk, jó néhány alkalommal és jó néhány esztendő óta, próbálkoztunk kapcsolatba lépni Önnel, anélkül hogy leveleink kézbesítéséről viszszejelést, vagy találkozási szándékunkra választ kaptunk volna.

Ön nem kedveli a fellengzést, ahogyan mi sem, ezért engedje meg hogy őszintén közöljük Önnel, hogy nem értjük az Ön iszlámmal kapcsolatos tanítását, ahogyan például olvashatjuk azt az Evangélium gaudium 252. és 253. paragrafusában, mert nem veszi figyelembe hogy az iszlám Krisztus **után** érkezvén, nem lehet más, mint egy Antikrisztus (Vö.1Jn 2,22) és az egyik legveszélyesebb ami létezhet, mivel úgy lép fel, mint a kinyilatkoztatás beteljesülése (amelynek Jézus csupán egyik prófétája lehetett).

Ha az iszlám önmagában egy jó vallás, ahogy Ön azt állítani látszik, akkor miért váltunk mi katolikusokká? Az Ön kijelentései kétségessé teszik azon választásunkat, amelyet életünk kockáztatásával vittünk végbe? Az iszlám elrendeli a hitüket megtagadók elpusztítását (Korán 4.89 8,7-11). Ön erről nem tud? *Hogyan lehetséges összehasonlítani az iszlám erőszakot a feltételezett keresztény erőszakkal?* Mi a kapcsolat Krisztus és a Sátán között? Milyen egység létezik fény és sötétség között? Milyen társítás köthet össze hívőt és hitetlent? (2 Co 6.14-17)

A Ő tanítása szerint (Lk 14,26), mi Őt választottuk, Krisztust, saját életünk helyett. És nekünk ne lehetne Önnek az iszlámról beszélni? Gyakorlatilag attól a perctől kezdve, hogy az iszlám ellenségnek tekint bennünket, azzá is válunk és ezen semmilyen baráti nyilatkozat nem változtat.

Igazi Antikrisztusként, az iszlám csak mindenki ellenségeként létezik: „Mi és ti közöttetek csak örök ellenségesség és gyűlölet létezhet, mindaddig amíg csak az egyedüli Allahban nem hisztek! (Koran 60.4)” A Koran szerint, a keresztények „csupán tisztátalanság, semmi más (Koran 9.28)”, „a Teremtés legrosszabbjai (Koran 98.6), mindannyian Pokolra ítéltettek (Koran 4.48)”, ezért Allah kénytelen őket kiirtani (Koran 9.30).

Nem szabad, hogy megtévesszenek a toleránsnak mondott koráni verssorok, mert azokat eltörölte a „Szablya versei” (Koran 9.5).

Miközben az Evangélium Jézus halálának és feltámadásának örömhírét hirdeti mindannyiunk üdvözülésére, ami a héber néppel megkötött Szövetségnek a beteljesülése, addig Allah egyedül a hitetlenek elleni háborút és gyilkolást hirdeti a mennyország fejében: „Harcolnak Allah ösvényén, ölnek és megöletnek (Koran 9.111)”.

Mi nem kívánjuk összetéveszteni az iszlámot és a muszlimokat, de hogyha Ön szerint a „párbeszéd” a békéhez vezető út, az az iszlám szerint a háború egy másik módja.

Mint ahogy az már a náciizmus és kommunizmus ellen is beigazolódott, az iszlám elleni angelizmus öngyilkos és veszélyes hozzáállás.

Hogyan lehet békéről beszélni és az iszlámot igazolni, ahogyan Ön látszik ezt tenni?: „Tépjük ki a szívünkéből a betegséget, ami az életünket megmérgezi... akik keresztények a Biblia és akik muszlimok azok pedig a Korán segítségével.” (Róma, 2014. január 20).

Nem nyugtalanító, hogy a Pápa ajánlja a Koránt, mint az üdvösséghez vezető utat? Át kellene térnünk az iszlám vallásra?

Könyörögve kérjük, hogy az iszlámban ne keressen szövetségest ahhoz a harchoz, amit Ön azon hatalmak ellen vív, akik megpróbálják uralni és szolgaságba dönteni a világot, hiszen gyakorlatilag mindnyájan ugyanazt a totalitárius logikát követik, aminek alapja Krisztus királyságának az elutasítása. (Lk 4,7)

Jól tudjuk, hogy az apokalipszis Fenevadának, aki a Nőt és a Gyermeket akarja felfalni, több feje van... Allah egyébként támogatja az ilyen szövetségeket. (Korán 5.51)!

És legfőképp, a próféták mindig is felrótták Izraelnek, hogy szövetséget akart kötni idegen hatalmakkal, ahelyett, hogy teljes bizalommal lennének Isten iránt.

Bizonyosan erős a késztetés azt gondolni, hogy az iszlámbarát beszédek megkímélhetik a muzulmán országokban élő keresztény testvéreinket az újabb szenvedéstől. Ugyanakkor Jézus sohasem mutatott számunkra más utat, mint a Keresztét, úgy, hogy ebben kell megtalálnunk az örömünket és nem menekülni előle, mint a kárhozottak. Így biztosak lehetünk benne, hogy egyedül az Igazság kinyilatkoztatása hozhat üdvösséget és szabadságot. (Jn 8,32)

Nekünk az a feladatunk, hogy tanúságot tegyünk az igazságról „kedvező vagy kedvezőtlen időkben egyaránt” (2Tim 4,2) és dicsőségünk, hogy Szent Pállal mondhatjuk: „Elhatároztam ugyanis, hogy nem akarok másról tudni köztetek, csak Jézus Krisztusról, a megfeszítettről.”

Erdogan elnök, többek között, arra szólítja fel honfitársait, hogy ne integrálódjanak a fogadó országokban, Szaud-Arábia és az összes olaj nagyhatalom egyetlen menekültet sem fogad be, *ami Európa meghódításának és iszlamizációs tervének* az egyértelmű kifejezése. Ezt már évtizedek óta hivatalosan is kihirdette az Iszlám Együttműködés Szervezete (OCI) és más iszlamista szervezetek is.

Szentséges Atya, Ön a migránsok befogadását szorgalmazza anélkül, hogy figyelembe venné hogy ők muszlimok, amit az apostoli parancsolat tilt: „Ha valaki hozzátok érkezik, és nem ezt a tanítást viszi, ne fogadjátok be a házatokba, és ne köszöntsetek, mert aki köszönti, közösséget vállal annak gonosz cselekedeteivel.” (2Jn 1,11); „Amint már kijelentettük, most újra megismételjük: Ha valaki más evangéliumot hirdetne nektek, mint amit tőlünk hallottatok: átkozott legyen!” (Gal 1,9)

Jézus sosem mondta „hódító voltam és befogadtatok”, sem azt „idegen voltam és befogadtatok”, hanem azt, hogy „hajlékot kerestem és meghívtatok”, bizonyítékul a görög Xenos szót az Újszövetségben nem lehet idegennek, csak vendégnek fordítani. (1Kor 16,5-6, Kol 4,10, Róm 16,23)

Amikor az Ószövetségben Yahve elrendeli, hogy jól bánjanak az idegenekkel, mert a zsidók is idegenek voltak Egyiptomban, azt a feltételt szabja, hogy az illető beilleszkedjen a választott népbe, felvegye és gyakorolja vallását... Soha nincs arról szó, hogy egy idegen megőrizze a vallását és a szokásait! Így nem értjük miért szorgalmazza, hogy a muszlimok Európában a saját vallásukat gyakorolják. Az Írás értelmét nem a globalizáció urainak kell megszabni, annak hűnek kell maradnia a Hagyományhoz. A Jó Pásztor elűzi a farkast, nem pedig beengedi az akolba.

Öszentsége iszlámpárti nyilatkozataiban nagyon sérelmezzük, hogy a muszlimokat nem ösztönzi az iszlám hit elhagyására. Több volt muszlim hívó, mint például Magdi Allam elhagyják az Egyházat, megelégedve a gyávaságát, fájlalva a nem egyértelmű intézkedéseit, hiányolva az evangelizációt és felháborodva az iszlám dicsőítésén...

Így a tudatlan lelkek elvesznek és a keresztények, pedig nem készülnek arra az iszlámmal való összecsapással, amire Szent II. János Pál Pápa szólította fel őket. (Ecclesia in Europa, 57. szám).

Az az érzésünk, hogy Nona Amel Atya, káld katolikus püspök, moszuli menekült süket fülekre talál, amikor így nyilatkozik: „Jelenlegi szenvedésünk csak előjele annak, amit ti európaiak és nyugati keresztények fogtok a közeljövőben elszenvedni. Elvesztettem a püspökségemet. A püspöki székhelyemet elfoglalták a radikális iszlamisták és azt követelik, hogy vagy áttérünk az ő vallásukra, vagy meghalunk... Ti egyre több muszlimot fogadtok be az országaitokban, ezért ti is veszélyben vagytok. Erős és bátor döntéseket kell hoznotok... Ti azt gondoljátok, hogy minden ember egyenlő, de az iszlám ezt nem mondja ki... Ha ezt nem értitek meg nagyon gyorsan, áldozatul estek az ellenségnek, akiket ti magatok fogadtatok be.” (2014. augusztus 9). *Ez élet-halál kérdése* és minden az iszlám felé tanúsított megértés, áruulás. Mi nem szeretnénk, hogy a nyugat továbbra is iszlamizálódjon, sem pedig azt, hogy az Ön cselekedetei ehhez hozzájáruljanak. Hiszen akkor hol találhatnánk újabb menedéket?

Azzal a kéréssel fordulunk tehát Önhöz Szentatya, hogy mihamarabb szinódust hívjon össze „az iszlám veszélyei” témában. Hiszen mi maradt az Egyházból, ott ahol az iszlám megvetette a lábát? Ahol még egyáltalán létezik, ott azzal a kikötéssel, hogy nem evangelizálhat, vagyis önmagát kell megtagadnia...

Az igazságosság és az igazság érdekében az Egyháznak meg kell mutatnia a nagyvilág előtt, hogy az iszlám által terjesztett érvek, amiben lejáratja a keresztény hitet, hamisak. Hogyha az Egyház ezt meg meri tenni, biztosak vagyunk benne, hogy muzulmánok és sok férfi és nő, akik Istent keresik, millió számra fognak megtérni. Ahogyan Ön is idézte: „Aki nem Krisztushoz imádkozik, az a Sátánhoz imádkozik” (2014. 03. 13).

Ha az emberek tudnák, hogy Pokolba jutnak, Krisztusnak adnák az életüket. (Cf. Korán 3.55).

Krisztus iránti legnagyobb szeretettel, ami Ön által vezérli az Egyházat, mi iszlámból jövő katolikusok, akiket sok hittestvérünk támogat, különösen a keleti keresztények, arra kérjük Őszentségét, hogy erősítse meg megtérésünket Jézus Krisztusban, aki igazi Isten és igazi ember, az egyetlen Megváltó, egy iszlámmal kapcsolatos őszinte és egyenes nyilatkozattal. Hordozva Önt a Szeplőtelen Szívéhez intézett imáinkban, kérjük apostoli áldását.

(2018. 01. 22.)

A polgárok kötelességei

„A lehetőség határain belül a gazdagabb országok tartoznak befogadni az idegent, aki biztonságot és alapvető megélhetést keres, amit szülőföldjén nem találhat meg. A közhatalom tartsa tiszteletben a természetes jogot, amely a vendéget a befogadó oltalma alá helyezi.

A politikai hatóságok a rájuk bízott közjó érdekében a **bevándorlási jog gyakorlását** különböző jogi feltételekhez köthetik, különösen azért, hogy a bevándorlókat kötelezzék bizonyos dolgokra a befogadó országgal szemben. A bevándorlónak hálával tiszteletben kell tartania a fogadó ország anyagi és szellemi hagyományait, engedelmeskedjék törvényeinek és járuljon hozzá a terhek viseléséhez.”

(KEK 2241., Szent István Társulat, 1994., 444. old.)

Vajon azok, akik pusztán a keresztényi szeretetre hivatkozva követelik az idegenek válogatás nélküli befogadását, tisztában vannak-e a Katolikus Egyház hivatalos tanításával? Mert ha nem, akkor nem az Egyház tanítását képviselik, hanem a saját véleményüket!

Közeledünk az Apokalipszishez...

A történelem különleges korszakában élünk. Úgy tűnik, a világ lángokban áll. Soha nem tapasztalt természeti katasztrófákról hallunk, halálos hurrikánokról és földrengésekről. Az Egyesült Államokban nyilvános vita folyik a polgárháborúról, a kongresszusi tagokat megkísérik lemészárolni, Oroszország és az Egyesült Államok szabadon megválasztott elnökeiről nyilvánosságra hoznak titkos információkat, például ahogy egy nukleáris háború nyeresi esélyeit latolgatják, itt van az ISIS, Szíria, Oroszország, Észak-Korea, hogy csak néhány példát említsünk arról, milyen elképesztő világban élünk. Példa nélküli felfordulásnak vagyunk a tanúi – igazi drámának, amihez foghatót a világ még nem látott.

Ezek a világesemények előjelek lennének, hogy Fatima és Medjugorje titkai kezdenek kibontakozni? Mirjana, az egyik Medjugorje-i látnok szerint ez a helyzet. Új könyvében azt mondja:

„A Szűzanya sok dolgot elmondott, amit még nem fedhetek fel. Csak utalhatok rá, hogy mit hoz a jövő, azt viszont látom, hogy az események már mozgásban vannak.”

Nézd meg a körülöttünk lévő világot. A fősodrású média nap mint nap olyan cikkeket tesz közzé, amelyek Oroszországot és Vlagyimir Putyint démonizálják, és a háborút sürgetik. Oroszország hirtelen ellenségünk lett. Hollywood nyíltan kimondja, hogy „háborúban állunk Oroszországgal”. De ki áll emögött a veszélyes demonizáció mögött? Ma már olyan nagy hazugságok hullanak ki a nagy médiaszervezetekből, hogy vannak, akik elkezdnek azon gondolkodni, vajon a „Hazugság Atyja” valahogy beszívárgott-e társadalmunk felsőbb szféráiba, és az irányítása alatt állnak-e a nagyhatalmak?

A Medjugorjei jelenések első napjaiban a Madonna adott egy próféciaát a hat látnoknak Oroszországról és tíz titokról, amelyek információkat tartalmaznak a jövő eseményeiről. Ez a 10 medjugorjei titok hatással lesz az Egyházra és a világra. A vészjósló titkok a világ felé közeledő büntetésről szólnak.

A Mária jelenésekben gyakran fordulnak elő titkok. A leghíresebb titok illetve próféciasorozat Fatima-ban hangzott el 1917-ben. A második világháborúra és a kommunista ateizmusra figyelmeztetett. Ezek a próféciaák mind valóra váltak.

Az viszont nem annyira közismert, hogy a Boldogságos Szűz állítása szerint Fatima közvetlenül kapcsolódik Medjugorje-hez.

1991. augusztus 25-én a Béke Királynője a következőt üzent: „...kilenc napos lemondásra kérlek benneteket, a ti segítségetekkel teljesülhet, amit a Fatimában közölt titkokon keresztül elkezdtem megvalósítani...” A látnokok azt mondták, hogy Medjugorje „Fatima folytatása és beteljesítése”.

Tehát ha titkok jellemzik Medjugorjét és Fatimát, és ha Medjugorje valóban Fatima beteljesítése, hogyan kell értelmezni ezt?

Először is, ha elemezzük a fatimai üzenetet, látjuk, hogy a főtéma Oroszország – ez a különleges nemzet – központi szerepet játszik Fatima titkainál.

Fatima püspöke kijelentette, hogy „Fatima üzenete Oroszországra vonatkozik. Fatima és Oroszország egy.”

Hnilica püspök, aki szoros kapcsolatban állt mind Szent II. János Pál pápával, mind pedig Kalkuttai Szent Teréz anyával, közölte, hogy a Boldogságos Szűz a fatimai látnok Lucia nővéren keresztül legalább 22 alkalommal beszélt Oroszországról. „Egyszer, amikor visszatértem Fatimából, ahol találkoztam Lucia nővérral, elmeséltem Teréz anyának, amit ez a híres látnok elmondott nekem. Egy részlet szöveget ütött a fejembe, nevezetesen, hogy a fatimai Szűz a különböző jelenéseiben, a hivatalosakban 1917-ben és Lucia nővér későbbi magánjelenéseiben 22 alkalommal fejezte ki Oroszország iránti érdeklődést. „Ez a ragaszkodás – mondtam Teréz anyának -, bizonyítéka annak a rendkívüli kedvességnek, ahogy a Szent Szűz az orosz néphez viszonyul.”

Egy rádióműsorban megkérdezték Malachi Martin-t, – aki elolvasta Fatima titkait, és meg volt győződve arról, hogy Mária Szemplőtelen Szívének diadala legkésőbb 2017-ben elkezdődik, – a titkok tartalmáról. Válasza így hangzott: „A harmadik titok szövege alapján Oroszország a Fatima-menetrend szabályozója.”

Oroszország szerepe nagyon fontos a fatimai próféciaiban, mert ha hiszünk a fatimai vízióban, a világ megmentése, a beteg világ meggyógyítása Oroszországban kezdődik, ezért beszélt a Szent Szűz az 1917-es fatimai jelenésekben olyan sokat Oroszországról. Nagyon bizarr üzenet ez olyan értelemben, hogy az ember azt gondolná, hogy az üdvösség Nyugatról származik, ahogy azt mindig gondoljuk, mert nyugatiak vagyunk, de nem, Fatima üzenete szerint a megváltás Keletről származik, és különösen Ukrajnából és magából az orosz államból, ami rendkívüli.”

Malachi Martin szerint Lucia nővérnek a „harmadik titokról szóló” egyoldalas levele három témakörrel foglalkozik:

1. A nemzetek fizikai megbüntetése
2. Szellemi büntetés

3. Oroszország központi szerepe mindkettőben, vagyis hogy a fizikai és szellemi büntetés végzettszerű menetrendjében Oroszország a kulcs.

Most ha elfogadjuk, hogy Oroszország volt Fatima központi témája, és hogy Medjugorje Fatima beteljesítése, akkor lehetséges, hogy Oroszországnak köze van Medjugorje-hez?

Meglepő módon a kérdésre adott válasz **igen!**

1981-ben Medjugorje-ben, a Béke Királynője azt mondta a fiatal látnokoknak, hogy „az orosz nép fogja legjobban megdicsőíteni Istent.” Ez egy rendkívüli prófécia. Először megjósolta, hogy Oroszország felajánlása megtörténik (ez végül 1984 március 24-én megtörtént), másodsor megjövendölte a keresztény hit feltámadását Oroszországban, mely a prófécia idején egy ateista, totalitárius rezsim uralma alatt volt. A béke királynőjének teljes üzenete: „Oroszország fogja a legjobban megdicsőíteni Istent, míg Nyugaton a civilizáció fog fejlődni, de Isten nélkül és úgy cselekednek, mintha saját maguk teremtoi lennének”.

Tehát ezeket szem előtt tartva figyeljük a mai világeseményeket, hogy láthassuk, amint Medjugorje titkai feltehetően kibontakoznak. Különösen az oroszországi keresztény hit állapotát kísérjük figyelemmel („Oroszország fogja legjobban megdicsőíteni Istent”) és az Egyesült Államok, a Nyugat és Oroszország kapcsolatát („Nyugaton a civilizáció fog fejlődni, de Isten nélkül”)

Mit tudunk a Medjugorje-ben adott 10 titokról?

Az Oroszország és a Nyugat közötti feszültségek tagadhatatlanul most vannak a legjobban kiéleződve a hidegháború óta. Néhány szakértő szerint ez az idő most rosszabb, mivel Putyin aktívan beszél az oroszországi nukleáris fegyverek erejéről és nyíltan beszél a taktikai alkalmazásukról. Nem esik már szó „kölcsonös biztos pusztításról”. Putyin a nukleáris csata megnyeréséről beszél. Medjugorje titkaira gondolva fontoljuk meg, hogy a titkokban „büntetésről” van szó, és Fatima azt állítja, hogy Oroszország ezeknek az úgynevezett büntetéseknek a „szabályozója”.

Henry Kissinger nemrégiben ezt írta; „Oroszország kitörése az Egyesült Államok számára evidenssé vált.” A hidegháború óta nem volt ennyi józan beszélgetés egy Oroszország és a Nyugat közötti potenciális nukleáris háború lehetőségéről. Egy tipikus cím: Az USA, a NATO hatalmak intenzív előkészületei a nukleáris háborúra, válaszul az „orosz agresszióra”.

De amit a legtöbb politikai és katonai stratégia alábecsül, az az, hogy a kereszténység mennyire ott van a Nyugat és az Oroszország közötti feszültségek gyökerében. Az USA és Európa gyors ütemben fordul el a hittől, míg Oroszország példátlan vallási ébredés közepében van. (Oroszország Európa Legistenhívőbb Nemzeteként emelkedik fel.) Vladimir Putyin közelmúltban beszédet mondott: „Ma számos országban újraértékelik az erkölcsi és etikai normákat. Nemcsak a lelkiismereti szabadság, a politikai nézetek és a magánélet megfelelő elismerését, hanem a jó és a rossz tudásának kötelező elismerését is megkövetelik.” Putyin hitre vonatkozó szavai meglepték a világot.

A vallási élet tagadhatatlanul visszatért Oroszországba. Vladimir Putyin templomba jár, és a nyilvánosság szeme láttára rendszeresen tiszteletét teszi Szűz Mária előtt, és megcsókolja a Madonna megáldott ikonjait. A hitet visszautasító és erkölcstelen Amerikát leckézteti Putyin. A meglepő spirituális újjáéledés Oroszországban olyan időszakban zajlik, amikor Európa és az Egyesült Államok mély hitválságban van. Már az Egyesült Államokban zajló vallási üldöztetésről beszélnek a Legfelsőbb Bíróság azon történelmi döntése miatt, amely az azonos neműek házasságáról szól.

Ma, amikor az Egyesült Államok kormánya elveti a vallásszabadságot, és Isten nélkül halad előre a jövőbe, az orosz kormány a közadókból finanszírozza az ortodox templomok helyreállítását. Az ünnepélyes ceremóniákon szentelt vízzel és füstölővel felfegyverkezett papok és pátriárkák is részt vesznek. Az orosz ortodox püspököket rendszeresen látni katonai létesítményekben, ahol vallási szertartásokat vezetnek, imádkoznak, füstölőket égetnek, és mindent szentelt vízzel áldanak meg. Tavaly egy orosz szent nevét viselő nukleáris tengeralattjáróban ortodox kápolnát szenteltek fel.

Az oroszországi szellemi ébredés gyakorlatilag ismeretlen történet az Egyesült Államokban. Az Egyesült Államokban és Nyugaton a kortárs kulturális események azt sugallják, hogy a nyugati társadalom gyorsan távolodik Istentől – alapvetően elutasítva Istent, mint Teremtőnket. Ez a mozgalom távol van Istentől, miközben Oroszország úgy tűnik, nemcsak keresztényként kezd gondolkodni és cselekedni, hanem egyenesen „megdicsőíti Istent”.

Vajon arról van-e szó, hogy ez a két nagyon különböző társadalom történelmi ütközetet vív? A szemünk előtt kezdenének kibontakozni Medjugorje titkai? A világ halad-e gyorsan Fatima beteljesedése felé, amely büntetést jósolt a világnak, ugyanakkor azt a dicsőséges ígéretet is, mely szerint „Szűz Mária Szeplőtelen Szíve győzni fog”?

Nem kétséges, hogy gyorsan közeledünk az apokaliptikus idők felé.

Ne felejtsük el a Szűzanya sürgős kérését: „Imádkozzatok a békéért; a béke, a béke és csak a béke.”

(2017. 09. 27., metropolita.hu)

Elítélem a hit válságát, amit egy áruló klérus okozott

Sarah bíboros Belgiumban beszélt a hit válságáról, amit szerinte az egyházi hierarchia egy része okozott, és nem habozott elítélni azt az árulást sem, amit ez a hitét veszített klerikális csoport követett el. Az alábbiakban a „La Nuova Bussola Quotidiana” összefoglalóját tolmácsoljuk a bíboros előadásáról és nyilatkozatáról, amelyet angol nyelven a „OnePeterFive” is megjelentetett. A cikkünk címe e két eredeti beszámoló címének magyar fordítása.

Az elmúlt napokban Robert Sarah bíboros, az Istentiszteleti és Szentségi Kongregáció prefektusa Belgium fővárosában, Brüsszelben tartózkodott azért, hogy ott bemutassa az „Isten vagy Semmi” című könyvét. A bíboros reflektált bizonyos tendenciákra, amelyek a katolikus erkölcs megváltoztatására irányulnak, különösen azokra, amelyek a házassággal és családdal, valamint az Egyház emberi életéről szóló tanításával kapcsolatosak. Vajon egyes szavai értelmezhetők-e válaszként a német Reinhard Marx bíboros, a német püspöki konferencia alelnökéeként szolgáló Franz-Josef Bode, valamint a bécsi bíboros Christoph Schönborn nemrég tett megjegyzéseire?

Úgy tűnik, a válasz erre: igen. A zsúfolásig telt templomban, ahol az apostoli nuncius De Kesel bíboros, Brüsszel Woluwé-Saint Pierre kerületének polgármestere, valamint a francianyelvű lelkipásztori szolgálatot végző Philippe Mawet atya is megjelent (aki néhány napja még a baloldali *Libre Belgique*

napilapban kritizálta Robert Sarah könyvét), a bíboros felszólalt azon ideológiai- és lobbicsoportok ellen, akik „*hatalmas pénzügyi eszközökkel és médiakapcsolatokkal bírva támadják a házasság természetes célját, és a család egységének elpusztítására kötelezik el magukat*”.

A guineai bíboros azonban – egész Európa egyik leginkább lepusztított helyi egyháza előtt szólva – nem félt kemény szavakat használni püspöktársaival szemben sem:

Egyes magasrangú egyházi vezetők, legfőképpen a gazdag országokból érkezettek, azon munkálkodnak, hogy változtatásokat érjenek el a katolikus erkölcsben, a fogantatástól a természetes halálig tartó élet abszolút tiszteletével, az elvált és polgárilag újránházasodottak kérdésével, és egyéb problémás élethelyzetekkel kapcsolatban. A hitnek ezek az „örzői” azonban nem veszíthetik szem elől azt a tényt, hogy az a probléma, amit a házasság céljainak szétválasztása jelent, a természetes erkölcs problémája.

A bíboros nem állt meg ennél a pontnál, hanem nyugodt hangon így folytatta:

A nagy zuhanás akkor vált láthatóvá, amikor egyes egyházi vezetők és katolikus értelmiségiek elkezdtek „*az abortusznak adott zöld útról*” és „*az eutanáziának adott zöld útról*” beszélni vagy írni. Most, attól a pillanattól fogva, hogy katolikusok elhagyják Jézus és a Tanítóhivatal tanítását, a házasság természetes intézményének és a családnak az elpusztításához járulnak hozzá, mostanra pedig már az egész emberi család e papok általi új áruulás összetöredeztségében találja magát.

Ebben az évben, amikor a *Humanae Vitae* enciklika megjelenésének 50. évfordulóját ünnepeljük, a bíboros hangsúlyozta:

Az Egyház oda kell, hogy forduljon VI. Pál *Humanae Vitae* enciklikájához, ahogy II. János Pál és XVI. Benedek tanításaihoz is ezekben a kérdésekben, amelyek létfontosságúak az emberiség számára. Ferenc pápa összhangban marad az elődeivel, amikor a szeretet evangéliuma és a béke evangéliuma egységét hangsúlyozza. Az Egyház erővel és kétértelműség nélkül meg kell, hogy erősítse mindezen tanítás tanítóhivatali súlyát, világosan meg kell mutatnia a folytonosságát (a Hagymánnyal), és meg kell védenie ezt a kincset, ennek az istentelen világnak a ragadozóival szemben.

Egy a *Cathobel* weboldalnak adott interjújában Sarah bíboros hitet tett amellett, hogy az Egyháznak ma súlyos kérdésekkel kell szembenéznie, mindenekelőtt „*a hűségéről Jézushoz, az Ő evangéliumához, ahhoz a tanításhoz, amelyet mindig az első pápáktól és zsinatoktól kapott... és ez nem magától értetődő, mert az Egyház igyekszik alkalmazkodni a kulturális környezethez és a modern kultúrához.*”

A bíboros a hitről azt mondta: „*A hit megfogyatkozott, nemcsak Isten népének szintjén, hanem azok között is, akik felelősek az Egyházért. Időnként megkérdezzük magunktól, hogy valóban van-e hitünk.*” Sarah bíboros felidézte Fredo Olivero atya elhíresült esetét, aki elhagyta az apostoli hitvallást a szentmisékből. Az ő esete kapcsán a bíboros úgy nyilatkozott: „*Azt hiszem, ma a hit nagy válságát élhetjük, és az Istennel való személyes kapcsolatunk nagy válságát.*”

Európáról szólva a bíboros elmondta: „*A Nyugat nemcsak a lelkét veszíti el, de öngyilkosságot is elkövet, mert egy fa gyökerek nélkül halálra van ítélve. Azt gondolom, a Nyugat nem tagadhatja meg a gyökereit, amelyek a kultúráját és az értékeit létrehozták.*”

A bíboros így folytatta:

Ijesztő dolgok történnek a Nyugaton. Szerintem egy olyan parlament, amely jóváhagyja egy ártalan és védtelen csecsemő halálát, súlyos erőszakot követ el az emberi személy ellen. Amikor az abortuszokat erőltetik, különösen a fejlődő világ országaiban, kijelentve, hogy ha ezt nem fogadják el, akkor többé nem kapnak segélyt: ez erőszakos cselekmény. És nem meglepő. Amikor Istent elhagyják, az embert is elhagyják; többé nincs világos elképzelés arról, hogy kicsoda az ember. Ez egy nagy antropológiai válság a Nyugaton. És oda vezet, hogy végül az embereket tárgyakként kezelik.

Robert Sarah bíboros

(2018. február 28., www.katolikusvalasz.blog.hu)

Isten nem azt mondja, hogy szeresd a másságot! *mondja Barsi Balázs szerzetes*

Barsi Balázs ferences szerzetes húsz éve vezeti a sümegi rendházat, melynek falai közül, az atya tollából olyan gondolatok indultak el, melyek mindig, minden körülmények között irányt mutattak, s amelyek megváltoztathatnák a morálisan meggyengült Európát. A szerzetes napjaink legismertebb és – úgy tartják – egyik legnagyobb hatású szónoka, aki méltán részesült a legmagasabb állami kitüntetésekben. Barsi atya azok közé az egyházi személyek közé tartozik, akik nyíltan vállalják a közéleti szerepet, felelősséget érezve a hívekért, a kereszténységért és az emberekért.

Teszi ezt akkor is, ha támadják és megkérdőjelezzik keresztény hitvallását. Holott a szerzetes a nyitott társadalom veszélyeiről, a morális értékek erodálásáról, de még a menekültekkel való bánásmódról is a Biblia tanítása alapján beszél.

Az atya a sümegi rendházban fogadta a stábot, nem sokkal azután, hogy tevékenységéért, kiállásáért a Civil Összefogás Fórum Szellemi Honvédó díjjal tüntette ki.

“Az a legnagyobb baj Európával, és az egyre súlyosabb értékvesztést eredményező, elhatalmasodó liberalizmussal, hogy nem ad lehetőséget az értelmes, okos párbeszédre. A közép-kelet-európai államok, akik szovjet uralom alatt éltek sokáig, sokkal érzékenyebbek a nemzeti szuverenitásukra. A hovatartozásunk, a rendeltetésünk, az az érték, amit védenünk kell. Az Istentől kapott szabad akarat azt jelenti, hogy van választásunk, választhatunk a jó és a rossz között, az érték és az értékvesztés között – véli Barsi Balázs. – A szerzetes európaibb nem is lehetne.”

Arra a kérdésre, hogy Európa valóban keresztény alapokon nyugszik-e, Barsi atya megdöbbenő választ adott. Szerinte ma Európában teljes értelmetlenség uralkodik. Letagadják Európa keresztény alapjait, ugyanakkor kényszerítik rá, hogy a keresztény irgalom nevében kontroll nélkül fogadjon be névtelen ismeretleneket.

Az atya Strasbourgban élt éveken át, bibliatudományból itt doktorált. Úgy látja, a visegrádi négyek történelmük miatt is óvatosabbak és tisztábban látják, mi jelent veszélyt a kultúrájukra, identitásukra. Az atya migrációs állásfoglalása, ami komoly ellenállást váltott ki a liberálisokban, bibliai tanításokkal alátámasztott, vagyis nem lehet ellentétes a keresztényi kötelességgel. A szerzetes szerint Jeruzsálem is kapuinak köszönhetően volt erős város. Kellenek a kapuk, amit kinyitunk és becsukunk. Aki bekopog, bemutatkozik és azt mondja üldöznek, segíts, azt be kell fogadni. De még az egyház kapuját is be kell zárni az előtt, aki azért akar bejönni, hogy robbantson a szentmise alatt.

*(Készítette: Füssy Angéla/Forrás: gloria.tv)
(metropolita.hu, 2018. február)*

„Megrendítő volt!” – Így tért meg a Passió Barabása!

Pietro Sarubbi Barabást alakította a Passió című filmben: az olasz színész évekkel később mesélte el, hogy a film forgatásakor megtért. Mégpedig akkor, amikor Barabás tekintete találkozott Jézuséval: egy csapásra megváltozott az élete.

Pietro Sarubbi szenvedélyes ember, és sosem félt színészi pályafutása során a kihívásoktól. Épphogy a kamaszkorba lépve elszökött otthonról, és csatlakozott egy cirkuszi csoporthoz. Később, a világot járva azt gondolta, talán majd lesz egy olyan hely, ahol elmúlik az a lelki ürességérzet, amitől szenvedett.

Belépett a kínai Shaolin kolostor szerzetesei közé, hogy harcművészetet tanuljon. De nem találta meg azt, amit keresett, úgyhogy saját elhatározásából némasági fogadalmat tett, és hat hónapon keresztül járta így a Tibetet, hogy a buddhista megvilágosodás állapotára jusson. De létével kapcsolatos kétségei erőfeszítései ellenére továbbra is kínozták.

Szinte a kétségbeesés határán volt már, mikor Indiába ment meditálni, később az Amazonas vidékére ment, ahol megtanulta a portugál nyelvet. Ezzel párhuzamosan, egy-egy ilyen útja között színészi karriert épített...

Színészi pályafutása 18 éves korában színházi, reklám- és független olasz mozifilmes szereplésekkel kezdődött. A komédia műfajában merült el, de mindig volt benne egy kis kudarcézés, hisz arra vágyott, hogy rendező legyen. „Úgy éreztem, egy bengáli tigris vagyok egy cirkuszi ketrecben, készen arra, hogy színre lépjen”, vallja be. Úgy tűnt, a szerencse végre rámosolyog, mikor másodszerreplőnek választották a Corelli kapitány mandolinja c. hollywoodi filmbe (2001), de mégsem jött el a dicsőség pillanata, és a lelki ürességtől sem szabadult.

Elmondása szerint hónapokkal a film után kapott felkérést a sorsfordító forgatásra. „Egy nap csörgött a telefonom, felajánlottak egy szerepet Mel Gibson egyik filmjébe. A korábbi filmjeimben mindig negatív szerepet kaptam, úgyhogy azt hittem, most is akciófilmről lesz szó.” De a film Jézus szenvedését, halálát és feltámadását készült megjeleníteni. Ez meglepte. „Sosem gondoltam volna, hogy valaha egy Krisztus szenvedéséről szóló filmben fogok szerepelni, mert nagyon távol voltam akkoriban az Egyháztól...”, emlékszik vissza.

Pétert akarta alakítani, úgyhogy nem leplezte csalódottságát, mikor Mel Gibson kifejtette, Barabás szerepét szánja neki... „Igazság szerint Péter apostolt akartam alakítani, de nem lelki okokból, hanem mert napi díjban jobban fizetett volna, és Barabás csak rövid időre bukkant volna fel. Úgyhogy arra hívatkoztam, hogy híres ember vagyok, és nem adhatnak nekem kis szerepet”. Végül mégis Barabás lett, és valami másnak a végére is pontot tehetett a rövid, bár egész életére kiható forgatás alatt...

Néhány nappal a jelenet forgatása előtt elbeszélgetett Mel Gibsonnal, aki szerette volna jobban elmagyarázni neki a szerepet: hogy Barabás nem egyszerűen egy, a zelóták csoportjába tartozó bűnöző. És hozzátett még valamit, ami megrendítette Sarubbit... Azt, hogy Barabás évekig börtönben ült, megkínozták, megtapasztalta saját határait, és „olyan bestiává torzult, aki már nem is használ emberi szavakat. A tekintetével beszél. Ezért választottalak téged... Sokat kutattam, és arra jutottam, te képes lennél megtestesíteni ezt a vadállatot, miközben a szíved mélyén ott rejtőzik a jó ember tekintete”, idézi Gibsont.

Pár nappal később, a forgatás során nagyon elgondolkozott, mikor kollégáját, Jim Caviezel figyelte, aki Jézust alakította. Pár perc választotta el őket attól a jelenettől, mikor a nép megbocsát Barabásnak, és elítéli a Messiást...

Egyszer csak Pietro Sarubbi és Barabás a színész lelkében eggyé vált.

A jelenet folytatódott, és ő már nem alakította, hanem megélte, egész lényével átélte az eseményeket. Végre a tömeg kiáltásai elérték, amire vágyott! Őt, Barabást, szabadon engedték! Ahogy elindult lefelé a lépcsőn, tekintete keresztezte Jézus végtelenül gyengéd tekintetét...

„Megrendítő volt. A vonzásába kerültem. Magát Jézust láttam.”

Az olasz színész elmondása szerint attól a pillanattól fogva életében minden megváltozott. Az a béke, amit évekig, utazások tucatjai során keresett, egyszerre meglátogatta a lelkét.

„Ahogy rám nézett, nem volt a tekintetében gyűlölet, sem harag, csak irgalom és szeretet.”

Pietro Sarubbi megtérésével, melyet „Da Barraba a Gesù – Convertito da uno sguardo” (Barabástól Jézusig – megtérés egy tekintettől) c. könyvében mesél el, kezdetét vette az a korszak, melyben a hit ajándéka életének minden területét áthatja. A könyv végén saját értelmezésében ír a bibliai történetről, és elmeséli, miért hálás annak a személynek, Barabásnak, akit nem akart megtestesíteni... „Ő az az ember, akit Jézus megmentett a keresztre feszítéstől. Ő jeleníti meg az egész emberiséget.”

(Forrás: Camino Catolico, Fordította: Hegedűs Anna)

(777blog.hu, 2017.04.16.)

A hit ajándék, köszönöm Istennek, hogy megajándékozott velem

Az ismert tenor rövid ujjú, fekete pólóban, rózsafüzérrel a nyakában mosolyog egy fényképen, amelyet Instagram-oldalán osztott meg. A kép alatti bejegyzés háláról, elköteleződésről és hitről tanúskodik. Igen, Andrea Bocelli istenhívó, hálás ezért az ajándékért, és boldogan tesz tanúbizonyságot.

A művész nem most először beszél a nyilvánosság előtt hitéről. Legutóbb szeptember végén az *Il Mattino* olasz napilap internetes verziójában olvashattuk szavait a *La musica del silenzio* (A csend zenéje) című film bemutatója kapcsán, amely Bocelli azonos című regénye alapján készült, és amelyben ő maga is feltűnik mellékszereplőként. Akkor így nyilatkozott:

„Tévedés lenne azt gondolni, hogy az életünket véletlenek alakítják. Ez az én hitvallásom, mivel úgy vélem, minden egyes ember élete, így az enyém mögött is egy határozott rendező erő áll. A tehetség sem személyes érdem, hanem ajándék. Minden ember élete egyedi történet, amely egy határozott rendezői elvet követ... az életem számomra világos bizonyíték arra, hogy semmi sem történik véletlenül.

A véletlen nem létezik, ez csupán a törvényszerűségeket nem tisztelő, elbizakodott emberiség illúziója, amely a mindent igazgató igazság elvét feláldozta az ész oltárán.

Hit nélkül nagyon nehéz lenne megmondani, mi az élet értelme.”

2016 decemberében Bocelli így nyilatkozott a *Credere* című olasz hetilapnak:

„Ahogy elértem a felnőttkort, bizonyos egzisztenciális kérdések sürgetően merültek fel bennem. Már csak azért is, mert ha objektíven nézzük, hit nélkül nagyon nehéz megtalálni az élet értelmét. Hit nélkül földi létünk csupán egy előre bejelentett tragédia, amely a legjobb esetben is öregséggel, betegséggel és halállal végződik. Szorongással telten elkezdtem hát válaszokat keresni a kérdéseimre, és ez a keresés, Istennek hála, végül meghozta gyümölcsét.”

(2018. 04.07., <https://777blog.hu>)

A keresztény tolerancia

A tolerancia erény, a türelem egyik fajtája, a másik ember *lelkiismeretének* aktív tiszteletben tartását jelenti. A toleráns ember szomorúsággal, de mértéktartással viseli a jelenlévő, elsősorban másoktól eredő *rosszat*, szenvedést is vállalva kitart a *jóért* folytatott küzdelmében, s a legmesszemenőbbig bízik és remél a másik embernek az *igazat* és a *jót* felismerni és követni kész és meghatározott helyzetben alkalmazni képes *lelkiismeretében*. A személyes szabadság és a lelkiismeret addig tolerálható, amíg nyilvánvaló módon a *kinyilatkoztatott igazság* határain belül marad.

A tolerancia fogalmi megközelítése

A tolerancia a maga eredeti filozófiai jelentésében elválaszthatatlan a bátorság erényétől, a jó és a rossz megkülönböztetésétől, valamint a lelkiismerettől.

A bátorság (*fortitudo*) a négy sarkalatos erény egyike, a bátor ember nehéz helyzetekben, fenyegető *rosszal* vagy *veszéllyel* szemben is helyt tud állni. A bátorság szentírási megfelelője a lelki erősség, teológiailag a *megfeszített Krisztus erejében való részese*dés, amely erkölcsi erényként kitartóvá teszi az embert a *jóért* folytatott küzdelemben és a szenvedés viselésében. A bátorság és lelki erősség legnagyobb tette a vértanúság. A bátorság (v. lelki erősség) egyik kísérője a hosszan tűrés, a béketűrés, vagyis a *türelem* erénye (*patientia*). Ennek segítségével az ember szomorúsággal, de mértéktartással viseli a jelenlévő, elsősorban másoktól eredő *rosszat*.

Ezen belül találjuk meg a *tolerancia* (a *tolero*, 'elvisel, eltűr' szóból) erényét, amely a türelem egyik fajtája. A tolerancia az emberiség megnyilvánulása. A másik ember *lelkiismeretének* aktív tiszteletben tartását jelenti. Amíg annak a másíknak a tudatosan rossz volta, a bűnös szándéka be nem bizonyosodik, a jót feltételezi róla. Így biztosít szabad teret a másíknak, ami elengedhetetlenül fontos a személyiség kibontakozásához.

A tolerancia lényege szerint tehát a lelkiismeretre irányul. A *lelkiismeret* (*szüineideszisz*, *conscientia*) az értelem ítélő aktusa, mellyel a személy a jó egyetemes ismeretét egy meghatározott helyzetben alkalmazza. Egyaránt kihatással van a múltra, a jelenre és az eljövendőre is: cselekvésre vagy a cselekvés megtagadására indítja az akaratot; visszatekintve megítéli a cselekedetet vagy magát a személyt, aki azt elkövette; s eligazít a további döntésekben. A *lelkiismeret szabadsága* a személy alapvető joga az igazság, elsősorban a vallási igazság *megismeréséhez* és *szolgálatához*.

Mindebből látható, hogy aki valóban toleráns, szomorúsággal, egyszersmind mértéktartással viseli a jelenlévő, elsősorban másoktól eredő *rosszat*, szenvedést is vállalva kitart a *jóért* folytatott küzdelemben, s a legmessze-menőbbig bizik és remél a másik embernek az igazat és a jót felismerni és követni kész lelkiismeretében.

A tolerancia tehát semmi esetre sem jelenti a meggyőződés nélküliséget, sőt teljes egészében épít az egyetemes igazságra, a jó és a rossz megkülönböztethetőségére, és a lelkiismeret általános érvényére és megkérdőjelezhetetlen értékére.

A keresztény tolerancia

A tolerancia filozófiai megközelítése után vessünk egy pillantást annak teológiai alapjára. A Katolikus Egyház a tolerancia fogalmát Isten hozzánk való toleranciájának értelmezése alapján közelíti meg.

Isten türelme irántunk végigkíséri az Ószövetséget, amelyben a választott nép hűtlensége ellenére az Úr mindig hű marad, de leginkább Jézus Krisztus megváltó művében fejeződik ki.

„*Talán örööm telik a bűnös halálában – mondja az Úr, az Isten –, s nem azt akarom inkább, hogy letérjen útjáról és éljen?*” (Ez 18,23) Isten az embert még elesett állapotában is magáénak vallja (Bölcs 11,24; 12,16), hivatkozik az ember testi gyengeségére és törekenységére is (Zsolt 78,38; Sir 18,8). Isten időt enged a bűnbánatra. Türelmes, mert nem akarja, hogy valaki is elveszen, hanem inkább azt, hogy megbánja bűneit (Jób 33,29; Jer 15,15).

Isten a megtorló igazságosságot visszatartotta Jézus eljöveteleig, hogy majd az ő egyetlen és örök engesztelő áldozatában kapjon elégtételt. Ahogyan Szent Pál írja:

„*Megigazulásukat azonban ingyen kapják, Isten kegyelmének erejéből, Jézus Krisztus megváltása árán. Őt adta oda Isten véres engesztelő áldozatul a hitben, hogy kimutassa igazságosságát. Isten végtelen türelmében elnézte a korábban elkövetett vétkeket, hogy igazságosságát most kimutassa. Mert amint ő igaz, úgy akar igazgá tenni mindenkit, aki Jézusban hisz.*” (Róm 3,24–26a)

Az evangéliumban a gondviselő Isten toleránsnak mutatkozik, aki eltűri a bűnöst, jóságával és emberszeretetével kegyelmet és időt biztosít neki. (Lásd a konkolyról s a búzáról szóló példabeszédet, Mt 13,24–30)Az Úr Jézus a hegyi beszédben összekapcsolja a toleranciát, a tökéletességet, a mennyei Atyához való hasonlatosságot és az ellenségszeretetet. Arra figyelmeztet, hogy szeres-sük ellenségeinket, és imádkozzunk üldözőinkért. Legyünk tökéletesek, mint a mennyei Atya, aki fölkelte napját jókra és gonoszokra, és esőt ad az igazaknak és bűnösöknek egyaránt. (Mt 5,45–48)

A keresztény tolerancia tehát Istennek a bűnös iránti türelméből indul ki, melynek célja, hogy időt és lehetőséget adjon a megtérésre. „*Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy mindaz, aki őbenne hisz, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.*” (Jn 3,16)Ezért éneklte Szent Pál: „*A szeretet türelmes.*” (1Kor 13,4) A tolerancia erénye ekképpen Krisztus megváltó művébe kapcsol be bennünket, amely az önként vállalt keresztthalálban (vö. Jn 10,17–18) éri el csúcspontját. A krisztusi értelemben vett tolerancia tehát szenvedéssel jár, és célja a kiengesztelődés.

A tolerancia alapvető keresztény magatartás

A szívtelen szolgáról (Mt 18,21–35) szóló példabeszéd, bár alapvetően az imádságról szól, és jól fölismérhetően az Úr imájához (*bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek*) írt magyarázó példázatnak tekinthető, egyfajta midrás. (Vö. Harmai Gábor, *Ahogy én megkö-*

nyörültem rajtad..., Magyar Sion V. / XLVII. (2011/1) 37–40). Egyúttal hüen példázza, hogy Isten azt várja el tőlünk, az emberek egymás iránt is hasonló megértéssel és elnézéssel viselkedjenek.

A keresztény ember tudatában van bűnösségének, tisztában van azzal, hogy szüksége van a megigazulásra és a megszentelő isteni malasztra, ezért állandó bűnbánatban és megtérésben él. Nem tekintheti jobbnak magát a másiknál. (Vö. Mt 7,3; Jn 8,7) Krisztus követője továbbá nem feledkezik meg arról, hogy „*Ő, aki tulajdon Fiát sem kímélte, hanem odaadta értünk, mindnyájunkért*” (Róm 8,32), végtelen irgalmával időt és lehetőséget ad a megváltás kegyelmének a befogadására. Ez az alapja annak, hogy a keresztény ember maga is türelemmel és megértéssel kell, hogy tekintszen embertársaira.

A keresztény ember nem ítélkezik. Tudja, hogy ítéletet hozni csak az Úrnak van joga. „*Mert ismerjük azt, aki így szólt: »Enyém a bosszú, én majd megfizetek!« És ismét: »Az Úr ítéletet tart népe felett.«*” (Róm 10,30; vö. MTörv 32,35–36) Aki ítélkezik, saját fejére von ítéletet. „*Ne ítéljetelek, hogy meg ne ítéltessetek.*” (Mt 7,1) Az Úr az utolsó napon mindenkit megítél tettei szerint. (Vö. Mt 25,31–46)

A keresztény ember nem fordul el eleve a bűnöstől. Figyelemre méltó, hogy Jézus egy asztalhoz ült a vámosokkal, bűnösökkel és farizeusokkal, szóba állt a pogányokkal, még azt is engedte, hogy a bűnös nő megkenje a lábát, amiért sokan meg is botránkoztak rajta és szemére is vetették, hogy kikkel barátokozik. (Vö. Mt 8, 5–13; 9, 9–10; Lk 17, 36–5; 19,1–10; Jn 4,1–42) Ugyanakkor Jézus ezt sohasem öncélúan tette, hanem mindig a lélek gyógyításának a szándékával. „*Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek; nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem hogy a bűnösöket.*” (Mk 2,17)

A keresztény tolerancia tehát nem engedi meg az előítéletes elzárkózást a bűnöstől, hanem annak javát keresi, megkívánja a megértést és a tapintatot, az alázatos bűnbánatra számít, arra a meggyőződésre, hogy az igaz bűnbánatra mindig nyerhető feloldozás, a kegyelem erejével meg tudjuk változtatni az útjainkat, és egy napon mindnyájan oda kell állnunk az Úr ítélőszéke elé. Ezért szükséges, hogy őszintén nézzünk bele lelkiismeretünk tükrebe, a felebarát iránt pedig legyünk tapintatosak, együtt érzők és megértők, a haragban kesedelmesekek, békétűrők és irgalmasok. Adjunk időt és lehetőséget egymásnak a megbánásra, a bűntől való szabadulásra, valamint a gondolatok, a szavak és a cselekedetek jobbá tételére, s szavunkkal, személyes példánkkal, imádságunkkal és minden tőlünk telhető segítséggel azon legyünk, hogy a másik megtérjen és éljen. (Vö. Ez 18,23)

A tolerancia határai

Az eddig elmondottak alapján jól látható, hogy a keresztény toleranciát semmiképp sem a felvilágosodás pátosza diktálja, nem a jó és a rossz különbségének tagadására épül. A keresztény hit nem szolgáltatja ki valamely aktuális közmegegyezésnek vagy egy hatalmaskodó elitnek a jó és rossz tudását, hanem ellenkezőleg, messzemenően tisztában van az isteni törvénnyel, a kinyilatkoztatással, a bűn és a kegyelem valóságával, az erkölcsi kategóriákkal, a megtérés szükségességével.

A tolerancia biblikus és teológiai értelmezése a kereszténység abszolút igazságigényét sem vonja kétségbe, sőt határozottan kijelenti, hogy az kizárólag az Isten egyszülött Fiához, az egyetlen üdvözítőhöz, az Úr Jézus Krisztushoz való *hasonulás* által lehetséges. A keresztény ember toleranciája a megváltó műhöz kapcsolódik, amely az igazságosság napja előtt az irgalom óráját hirdeti meg. „*Az Emberfia azért jött, hogy megkeresse és megmentse azt, ami elveszett.*” (Lk 19,10)

A toleranciát tehát nem szabad semmiképpen sem azonosítani az álláspont-nélküliséggel. Az igazságban való szilárd meggyőződés, a jóakarát és lelkiismereti tisztaság nélkül igazán nem is lehet toleranciát gyakorolni. A hiteles tolerancia megőrzi a bátorságot a hamissággal szemben való ellentmondáshoz, a másik javát kereső szeretetteljes testvéri intellemhez, a jóra való buzdításhoz, és a hitre való neveléshez, akkor is, ha ez szükségszerűen konfliktusokat idéz elő. Mert nem a hamis – az igazság helyett egyfajta cinkosságra épülő – látszatbéke megőrzése a célja, hanem a másikkal való teljesebb közösség elérése Krisztusban, vagyis végső soron az Istennel való kiengesztelődés szolgálata.

A tolerancia hiteles felfogása nem állhat meg a „másság” elfogadásánál, nem fulladhat a „minden mindegy” neutralizmusba, hanem azzal a szándékkal tűri, viseli el a másikat, mert őt mintegy egyenrangú – bűnös és megváltásra szoruló – útitársnak tekinti az élet útján, és akit nagy megértéssel és tapintattal, de ereje és tudása szerint a legjobb irányba kell segítenie.

A tolerancia a felebarát személyes szabadságának és lelkiismeretének teljes tiszteletben tartása lévén valósul meg, azonban ez sem lehet öncélú. Sem a szabad akarat, sem a lelkiismeret nem bálványozható, vagyis nem kezelhető végső vonatkoztatási pontként. Azért fontosak számunkra, mert ezek által vagyunk képesek felismerni és követni az igazságot. A szabad akaratra és a lelkiismeretre való pusztá hivatkozás nem fedezhet hamis, téves ítéleteket, döntéseket és ártó szándékokat. A személyes szabadság és a lelkiismeret tehát addig tolerálható, amíg nyilvánvaló módon a kinyilatkoztatott igazság határain belül

marad. Mihelyt ütközik vele, vagyis objektíven felismerhető és tárgyában súlyos törvényszegés történik, kontrollt kell gyakorolni.

Az áteredő bűn következtében az értelem elhomályosult, az akarat meggyöngült, az emberi természet pedig rosszra hajló lett, ami mindnyájunkat sújt, és ez az egyetlen oka annak, hogy a szabadsággal való visszaéléssel, és a téves lelkiismerettel szemben – mert ezek legyőzése csakis hit által és a kegyelem útján lehetséges – türelmesnek kell lennünk.

A tolerancia továbbá nem pragmatikus taktikázás. Sohasem lehetünk toleránsak azért, hogy bármiféle önös érdeket szolgáljunk vele. Ezzel kihasznál-nánk a másik esendőségét, visszaélnénk bizalmával, és eltérítenénk a helyes útról, mert saját érdekeinket állítanánk az igazság helyébe, amelyet mindnyájunknak keresni és követni kell.

A tolerancia nem gyávaság, hanem biztos alap ahhoz, hogy mindig készek legyünk bizalommal várni a másokra, és ha megfelelő a pillanat, akkor bátran inteni, buzdítani, tanítani őt, még akkor is, ha ez nekünk kellemetlenséggel, megpróbáltatással jár. A tolerancia ellenállása megértő és békülékeny, vagyis szelíd, és mindig készen áll a kéznújtásra.

Ez a tűrőképesség ugyanakkor minket is véd: az ellenállás akkor is kötelező, amikor az egyéni lelkiismeretünk szabadságát kell megőrizni. Mi sem válhatunk eszközzé a felebarát kezében. A tolerancia nem mehet a hit, a meggyőződés és az önbecsülés kárára. Senki sem kívánhatja, hogy a tolerancia nevében adjuk fel hitünket, meggyőződésünket, önazonosságunkat.

A lelkiismeret és a személyes növekedés tiszteletben tartása, valamint a jóra való segítség kölcsönös, ezért a másik felet is kötelezi. Alázattal fel kell ismerni, hogy mi magunk rászorulunk Isten és az embertársaink irgalmára, tanító szavára, intelmeire, jó példájára. A felebarátok közötti tolerancia mindig kétirányú.

„Íme, én elküldelek titeket, mint juhokat a farkasok közé: legyetek azért okosak, mint a kígyók, és szelídek, mint a galambok!” (Mt 10,18)

Fülep Dániel, teológus

2008. február 17. perikópái és egy egyháztörténeti esemény

A Tengernek Csillaga 2018. március-áprilisi számában megjelent „*Megemlékezve könnyeidről*” című tanúságtételben 2008. február 17. (a könnyezés első napja) liturgiájának a Szenvédő Istenanyával való *egyértelmű és közvetlen* kapcsolatát én a latin naptárban találtam meg. Ennek kapcsán egy érdekes és fontos kiegészítést kaptam Ft. Bazsó-Dombi Attila görög katolikus paptól. Attila atya felhívja a figyelmet a nap római katolikus, görög katolikus és román ortodox perikópáira és egy liturgikus imádságra.

Február 17.-e 2008-ban a Gergely-naptár szerint ünneplő görög katolikus magyaroknak Nagyböjt 2. vasárnapja volt, a kafarnaumi csoda evangéliumi részletével, amelyben Jézus meggyógyítja a kibontott háztetőn barátai által leeresztett bénát. A római katolikusok „A” sorozatú évének Nagyböjt 2. vasárnapra szóló evangéliumi előírása Jézus Szineváltozása. A Julián-naptár szerint ünneplő román ortodoxok és görög katolikusok 2008. február 17.-én a Nagyböjtre készülődés heteit megnyitó „vamos és farizeus” vasárnapját tartották, a Reggeli Istentisztelet sajátos imájával: „A bűnbánat ajtaját nyisd meg nékem életadó Urunk,/ mert az én lelkem virraszt a te szent hajlékodbán,/ mert saját testem hajlékát megfertőztetve viselem,/ de mint irgalmas,/ a te jóságos kegyelmeddel/ tisztíts meg engem!/-/ Az üdvösség útjára taníts engem, Istenszülő,/ mert gyalázatos vétkekkel szennyeztem be lelkemet/ és tunyaságban töltöttem életemet,/ de imádságaid által tisztíts meg engem/ minden tisztátalanságtól!”

Attila atya továbbá az ikonkönnyezés kezdeti dátumához kapcsolódó történelmi események közül kiemelkedő nemzet- és egyházpolitikai összefüggésre is fényt derít:

A görög katolikus román püspökök Szent X. Pius pápának a görög katolikus magyar püspökség alapítási terve ellen „1912. február 17-én értekezletet tartottak, amelyről memorandumot intéztek a Szentszékhez. Ebben leszögezik: maga a nyelv, melyet valaki beszél, nem egyetlen kritériuma a nemzetiségnek. A magyar nyelvet valamennyi értelmiségi román beszéli, s két-három évtized múlva beszélni fogja az ország egész lakossága. Ezért a magyar egyházmegyébe átengedik azokat a paróchiákat, amelyeknek hívei a mindennapi társalgásban a magyar nyelvet használják, de ragaszkodnak a román szertartáshoz. Az énekek a liturgia lényeges elemei, tehát azon még énekelni sem lehet magyarul.”

Az értékes és fontos, továbbgondolásra való hozzáfűzéseket hálásan köszönöm.

Fülep Dániel, teológus

Nagy szeretet vesz körül

XVI. Benedek pápát köszöntjük születésnapján

Az emeritus pápa ma, április 16-án ünnepli 91. születésnapját. Imádkozunk XVI. Benedek emeritus pápáért és szándékaira!

Idén februárban a *Corriere della Sera*-nak küldött soraival XVI. Benedek az újság olvasóinak kérdésére válaszolt, akik hogyléte felől érdeklődtek:

Kedves doktor Franco!

Meghatott, hogy újságjának sok olvasója szeretné tudni, hogyan töltöm életemnek ezt az utolsó szakaszát. Ezzel kapcsolatban azt tudom mondani, hogy miközben fizikai erőm lassan fogyatkozik, lélekben zarándokúton vagyok az Otthon felé. Nagy kegyelem számomra, hogy az útnak ezen az olykor kicsit nehéz, utolsó szakaszán olyan nagy szeretet és jószág vesz körül, amit el sem tudtam volna képzelni. Ebben az értelemben az Ön olvasóinak kérdését is úgy veszem, mintha elkisérnének egy útszakaszon. Nem tehetek mást, mint hogy köszönetet mondok ezért, és mindnyájukat imádságomról biztosítalak.

Szívélyes üdvözlettel, XVI. Benedek

Joseph Alois Ratzinger 1927. április 16-án, nagyszombaton született a bajorországi Marktl am Innben. Hívő szülei még aznap megkereszteltették. „Egész életemre meghatározó jelentőségű eseménynek tartom, hogy az újonnan szentelt víz első kereszteltje lehettem” – fogalmaz önéletrírásában az emeritus pápa.

Gyermekkorát az osztrák határ közelében, Salzburgtól 30 kilométerre fekvő Traunsteinben töltötte. Itt kezdett latinul és görögül tanulni, s 1939-ben beiratkozott a kisszemináriumba.

A családnak a nemzetiszocialista rendszerrel szembeni ellenszenv ellenére Joseph és testvérét tizennegyedik életévük betöltése után besorozták a Hitlerjugendbe. Ratzingert tizenhat éves korában a léghárítókhoz, először Münchenbe, később Magyarországra vezényelték. A hadseregből dezertált, rövid időre hadifogságba esett, majd 1945 júniusában bátyjával, Georggal együtt hazatért, és mindketten folytatták tanulmányaikat a papi szemináriumban. 1946 és 1951 között filozófiát és teológiát tanult a freisingi főiskolán és a Münchener Egyetemen.

1951. június 29-én, huszonnégy éves korában – fivérével, Georggal és negyvenkét fiatallal együtt – szentelte pappá Michael von Faulhaber bíboros, München és Freising érseke, aki a Harmadik Birodalom idején a hitleri rezsim legbátrabb kritikusanak számított.

Joseph Ratzinger 1953-ban *Isten népe és háza Szent Ágoston egyháztanában* című disszertációjával teológiai doktorátust szerzett, majd Szent Bonaventura történetteológiájáról írt dolgozatával habilitált.

1962 és 1965 között a kölni érsek teológiai tanácsadójaként részt vett a II. vatikáni zsinaton.

Professzori kinevezését követően a bonni, a münsteri, majd a tübingeni egyetemen tanított. Dogmatikát és dogmatörténetet tanított Freisingben, Bonnban, Münsterben, Tübingenben, Regensburgban. 1972-ben megalapította a *Communio* című katolikus folyóiratot. VI. Pál pápa 1977-ben München érsekévé nevezte ki, ugyanezen év júniusában bíborossá kreálta. 1981-ben II. János Pál pápa az egyházi tanítóhivatal, a Hittani Kongregáció prefektusává nevezte ki; huszonnégy éven át vezette rendkívüli szigorral az egyik legbefolyásosabb vatikáni szervezetet. Ezzel egyidejűleg a Nemzetközi Teológiai Tanács és a Pápai Bibliikus Bizottság elnöke is volt.

1982-ben lemondott a müncheni érseki tisztségről, 1993-ban Velletri-Segni püspök-bíborosa lett. 2002 novemberétől pápává választásáig a bíborosi kollégium dékánja, Ostia püspök-bíborosa volt.

1986 és 1992 között ellátta a Katolikus Egyház Katekizmusát összeállító pápai bizottság elnöki teendőit, ő terjesztette II. János Pál pápa elé a több mint 900 oldalas Új Katekizmust. 2004-ben ugyancsak az ő vezetésével készült el az Új Katekizmus mindössze 150 oldalas rövidítése, az egyszerű és világos formában megfogalmazott hittani összefoglaló.

Hetvenötödik életévének betöltése után az egyházjog értelmében be kellett nyújtania lemondási kérelmét, ám II. János Pál pápa – élve a *prorogatio*, azaz a meghosszabbítás jogával – hivatalában tartotta egyik legfőbb tanácsadóját. Ratzinger bíborost még abban az évben megválasztották a bíborosok dékánjának, így a katolikus egyházi hierarchia második emberévé lépett elő, az egyetlen bíborossá, aki jogosult volt a pápához való állandó bejárásra, és aki felelős lett a pápaválasztás levezetéséért is.

A bíborosi testület 2005. április 19-én választotta pápává, II. János Pál utódjául. Ő a nyolcadik német pápa, és a 265. az egyházfők sorában. Pápaként a XVI. Benedek nevet vette fel: Nursiai Szent Benedek rendalapító, Európa védőszentje példáját követve, s XV. Benedek nyomdokain kívánt járni, akit a béke pápájának is hívnak. Jelmondata: „Cooperatores veritatis” (Az igazság segítőtársai).

Első enciklikáját – *Deus caritas est* – 2006. január 25-én mutatták be a Vatikánban. Második, *Spe salvi* kezdetű enciklikáját 2007. november 30-án írta alá, és még aznap nyilvánosságra hozták. 2009 júliusában jelent meg harmadik, *Caritas in veritate* kezdetű, szociális enciklikája. A 2013 nyarán bemu-

tatott *Lumen fidei* pápai „négykezes”: ezt a hitről szóló enciklikát jórészt XVI. Benedek pápa írta, és Ferenc pápa fejezte be.

XVI. Benedek pápai címere hasonlít az érseki megbízatása alatt használt címerre: a medve Freising város címeréből eredeztethető, a koronázott mór férfi a München-Freising-i érsekség címeréből származik; alul egy Jakab-kagyló szerepel. E kagylót viselik a zarándokok; a kagyló a regensburgi Szent Jakab-kolostor címerében található, ahol Joseph Ratzinger papként szolgált.

2013. február 11-én XVI. Benedek bejelentette, hogy lemond pápai hivataláról. Az emeritus pápa február utolsó napján elhagyta a Vatikánt, és egy időre a Castel Gandolfo-i nyári rezidencián rendezkedett be, míg befejeződött a Vatikáni kertekben található Mater Salvatoris-kolostor felújítása, ahová később beköltözött, és ahol napjainkban is visszavonultan él, imáiban hordozva az Egyházat.

Személyes ismerősei szerint kedves, félénk ember. Hat nyelven beszél, további négy nyelven olvas és ért. Képzett zongorajátékos, különösen Mozartot és Beethovent kedveli.

(Forrás: *Vatican News, Magyar Kurír, 2018. április 16.*)

Szent II. János Pál pápa pápaságának egy bizonyos szakaszában külön kérte, hogy imádkozzunk érte egy Miatyánkot, egy Üdvözlégyet és egy Dicsőséget, ezt a három imát, akár naponta.

Ha meg tudjuk tenni, ha időt és figyelmet tudunk rá szánni, imádkozzuk el ezt a három imát naponta Ferenc pápáért és emeritus XVI. Benedek pápáért, az ő szándékukra, lelkük épülésére!

Az Eucharisztikus Világkongresszusra készülve

Szentségimádások hazánkban

Földi Endre atya hatékony lelki támogatásával indult el 2005. júliusban 28 plébániával sikerült elindítani a folyamatos szentségimádást a nép részéről, melyben résztvevők **négy hetente ugyanazon a napon reggel 6 órától másnap reggel 6 óráig** vállalják a folyamatos szentségimádást. Ezt W. Éva munkájának köszönhetően 12 éve, ma is folyamatosan sikerül fenntartani.

Ezzel párhuzamosan indult el egy olyan szervezés, hogy egy adott helyen legyen **folyamatos szentségimádást** a nép részéről. Ez minimum 168 ember beszervezését jelenti, hogy mindenkire egy héten egy adott óra jusson, ne több. 2014. szeptemberben indult el ilyen szentségimádás **Vácott a Piarista templomban**. Ez azóta folyamatosan fenn van tartva, így tudható, hogy ha valaki Vácott jár, a nap bármely órájában a Piarista templomban meglátogathatja az Oltáriszentségben köztünk lakó Jézus Krisztust, hiszen a kápolna mindig nyitva áll.

Ugyanígy rendszerrel 2017. május 1 óta **Sopron belvárosában a domonkos rendház oldalában**, az ez év áprilisában felszentelt kápolnában elindult a folyamatos szentségimádás.

Ugyanez mondható el **Veszprém, Magyarok Nagyasszonya Plébániatemplom** esetében, ahol a bejárattól jobbra, az Örökimádó kápolnában 2017. október 26-án helyezte ki Érsek Úr az Oltáriszentséget folyamatos szentségimádásra. (Regisztráció: a templomban kihelyezett íveken, vagy Telefonon: 88-328-408, vagy a honlapon: www.magyaroknagyasszonyaplebania.hu „Örökimádás” menüpont.)

Örvendetes újdonság, hogy **Budapesten a Belvárosi Plébániatemplomban** január 1-jével elindult a folyamatos szentségimádás! Elektronikusan vagy telefonon lehet bejelentkezni az időpontokra: www.orokimadas.belvarosiplebania.hu. Mivel folyamatos a szentségimádás, ezért ha arra jár valaki, akár csak 10 percre is betérhet egy rövid dicsőítésre, hálaadásra vagy kérésre.

A **Gazdagréti Szent Angyalok templomban** 2018. április 8-án a hónapokon keresztül gyűjtött felajánlásoknak köszönhetően elkezdődhetett a nép részéről a folyamatos szentségimádás. Irgalmasság vasárnapján Szederkényi Károly atya a 10 órás szentmise után kihelyezte az Eucharisziát imádási helyére, a Szent Pio kápolnába. A porta szolgálatnál továbbra is találhatnak a hívek

jelentkezési lapokat, amelyeken lehet jelezni örökimádó szándékunkat, felajánlásainkat. Kérte a plébános atya, hogy azok is iratkozzanak fel, akik nem tudnak rendszeresen vállalni órákat, de alkalmanként mégis be tudnak térni az Úrhoz.

Ezzel elkezdődött hazánkban az ötödik folyamatos szentségimádás, mely egyben Budapesten a második – éjjel-nappalos – örökimádási hely.

Egy év alatt négy új helyszín!

Újabb egy év alatt lesz-e

újabb öt helyszín?

Cselekedjünk Jézus nagyobb dicsőségére!

A *Budapest-pasaréti Pádai Szent Antal egyházközségben* 2017. december 11-től hétfőtől szombatig, 7.30 és 18 óra között bárki időzhet a kihelyezett Oltáriszentség előtt az Assisi Szent Ferenc-kápolnában. Az imahely a templom előteréből közelíthető meg.

Hosszú évek óta *Kaposvárrott a Szent Imre Plébánián* minden nap van szentségimádás reggeltől estig. A *Budapesti Szent István Bazilikában* a bejáratnál kialakított kápolnában szintén reggeltől estig van szentségimádási lehetőség. Egy ideje *Súlysápon is van rendszeres szentségimádás* minden nap reggel 4 órától 22 óráig.

Egyéb szentségimádások is indulnak, illetve továbbra is vannak mindenféle hazánkban, melyek az adott nap valamelyik időszakában vagy akár minden nap reggeltől estig adnak lehetőséget az Oltáriszentségben köztünk lakó Jézus Krisztus imadására, a vele való beszélgetésre. Ezek ismeretében komoly reménnyel készülünk a 2020-ra szerveződő Eucharisztikus Világkongresszusra.

Örvendetes lenne, ha **folyamatos szentségimádást tudnának szervezni a hívek papjaik támogatásával további helyeken hazánkban**, például Pécsen, Szegeden, Szolnokon, Debrecenben, Nyíregyházán vagy Miskolcon – hogy csak néhány helyet soroljak! Cselekedjünk Isten nagyobb dicsőségére!

Jánossy Gábor

Újra kell gondolni az áldoztatás módját

*Az alábbiakban bővebb idézeteket hozunk don Federico Bortoli **A kézbe-áldoztatás. Történeti, jogi és lelkipásztori szempontok** címmel nemrég megjelent könyvének bevezetőjéből, melynek szerzője Robert Sarah bíboros, az Isteniszteleti és Szentségi Fegyelmi Kongregáció prefektusa.*

A Gondviselés, amely bölcsen és gyengéden elrendez mindent, elkészítette számunkra don Federico Bortoli *A Szentáldozás kézbe való kiszolgáltatása* című könyvét, éppen amikor megünnepeltük a fatimai jelenések centenáriumát. Még Szűz Mária megjelenése előtt, 1916 tavaszán a Béke Angyala megjelent Lúciának, Jácintának és Ferencnek és ezt mondta nekik: „Ne féljete, én a Béke Angyala vagyok. Imádkozzatok velem”... 1916 tavaszán az angyal harmadik megjelenésekor a gyermekek látták, hogy ugyanez az angyal bal kezében egy kelyhet tartott, amely fölött a Szentostya lebegett... A Szentostyát Lúciának adta, a kehelyben lévő Szent Vért pedig a térdelő Jácintának és Ferencnek, miközben ezt mondta: *«Vegyétek és egyétek Jézus Krisztus Testét és Véré, melyet a hálátlan emberek rettenetesen meggyaláztak. Engeszteljete az ő bűneikért és vigasztaljátok meg Isteneteket»*. Az angyal ismét a földre borult Lúciával, Jácintával és Ferencsel ismételve háromszor ugyanazt az imádságot.

A Béke Angyala tehát megmutatja, hogyan kell nekünk is magunkhoz venni Jézus Krisztus Testét és Véré. Az angyal által tanított engesztelő imádság sajnos egyáltalán nem vesztett aktualitásából. De melyek azok a sérelmek melyek Jézust érik a Szentostyában, és amelyekért engesztelni kell? Első sorban ezek a sérelmek maga a Szentség ellen irányulnak: A rettenetes megszenteltetések, melyekről néhány megtért volt sátánista adott hírt és vérfagyasztó leírást; ilyen sérelmek a szentségtörő áldozások is, melyeket azok tesznek, akik nem a kegyelem állapotában vagy nem vallva a katolikus hitet áldoznak (az úgynevezett *interkommunio* bizonyos formáira gondolok). Másodsorban sérti a mi Urunkat mindaz, ami meg tudja akadályozni a Szentség hatékonyságát, mindenek előtt a hívek elméjébe beültetett tévedések, melyek megszüntetik az Eucharisziába vetett hitüket. Az ún. fekete miséken végbemelő szörnyű szentséggyalázások nem közvetlenül sértik Őt, akit a Szentostyában gyalázat ér, mivel csak a kenyér és bor színeit érik el.

Jézus szenved a szentséggyalázók lelke miatt, akikért Véré ontotta, amely Vért ők oly nyomorúságosan és kegyetlenül megvetik. De Jézus még jobban szenved, amikor az Ő istenemberi eucharisztikus jelenlétének rendkívüli ajándéka nem tudja meghozni a lehetséges gyümölcsöket a hívek lel-

kében. Itt érthetjük meg, hogy az ördög legálságosabb támadása az, amikor megpróbálja kioltani az Eucharishtiába vetett hitet, tévtanításokat terjesztve és népszerűsítve az áldozás nem megfelelő módját; a Mihály és angyalai valamint Lucifer közötti harc valójában a hívek szívében folytatódik: a Sátán célpontja a szentmiseáldozat és Jézus valóságos jelenléte a konszekrált Ostyában. Ez a támadási kísérlet két irányt követ: az első a valóságos jelenlét fogalmának leépítése. Sok teológus állandóan próbálkozik nevetségessé tenni vagy lejáratni a transzszubsztanciáció (átlényegülés) fogalmát, a Tanítóhivatal állandó hivatkozásai ellenére...

Nézzük meg most, hogy a valóságos jelenlétbe vetett hit hogyan tudja befolyásolni a szentáldozás módját és fordítva. A kézbeáldozás kétségtelenül a darabkák nagy szétszórását feltételezi; viszont a legkisebb morzsák iránti figyelem, a szent edények gondos megtisztítása, a Szentostya nem izzadt kézzel való érintése mind a Jézus valóságos jelenlétében való hit megvallásává válik, aki jelen van a konszekrált színek legkisebb darabkáiban is: ha Jézus az eucharisztikus kenyér lényege, és ha a morzsák mérete csupán a kenyér járuléka, akkor kevés jelentősége van annak, hogy az Ostya darabja mennyire kicsi vagy nagy! A lényeg ugyanaz! A lényeg Ő! Viszont a darabkákra való oda nem figyelés elfelejteti velünk a dogmát: lassan eluralkodhat ez a gondolat: „Ha még a plébános sem figyel oda a morzsákra, ha úgy áldoztat, hogy a morzsák szétszóródhatnak, ez azt jelenti, hogy bennük nincs jelen Jézus, vagy ha mégis, akkor csak bizonyos pontig”.

Az Eucharisztia elni támadás másik iránya az a kísérlet, hogy a hívek szívéből kiöljék a szent iránti érzéket... Miközben a transzszubsztanciáció fogalma jelzi a jelenlét valóságát, a szent iránti érzék láthatóvá teszi számunkra annak abszolút egyediségét és szentségét. Micsoda gyalázat lenne elveszíteni a szent iránti érzéket éppen abban, ami a legszentebb! Hogyan történhet ilyesmi? Ha egy különleges ételt úgy veszünk magunkhoz, mint egy közönséges ételt...

A liturgia számos apró rítusból és gesztusból áll – melyek közül mindegyik képes kifejezni a szeretet, a gyermeki tisztelet és az Isten imádásának magatartását. Éppen emiatt fontos hangsúlyozni egy olyan gyakorlat szépségét, megfelelőségét és lelkipásztori értékét, mely az Egyház hosszú történelme és hagyománya során fejlődött ki, és amely a nyelvre és térdelve történő szentáldozás aktusa. Az ember nagyságának és nemességének, valamint a Teremtője iránti szeretetnek legmagasabb kifejeződése az, amikor térdre borul Isten előtt. Maga Jézus is térdre imádkozott az Atya jelenlétében...

Ennek kapcsán korunk két nagy szentjének példáját szeretném felidézni: Szt. II János Pál és Calcuttai Szt. Teréz. Karol Wojtyła egész életét jellemzi

a Szt. Eucharisztia iránti mélységes tisztelet... Még amikor kimerült és erőtlenné vált, akkor is mindig le akart térdelni a Szentség előtt. Nem volt már képes egyedül térdet hajtani és felkelni. Mások segítségére szorult ehhez a művelethez. Egészen utolsó napjaira a Legszenetebb Oltáriszentség iránti tisztelet fényes tanúságtételét akarta adni. Miért vagyunk olyan büszkék és érzéketlenek azokra a jelekre, melyeket Isten maga ajánl nekünk lelki növekedésünk, és a vele való bensőséges kapcsolat érdekében? Miért nem térdelünk le a szentáldozáskor a szentek példájára? Tényleg annyira megalázó leborulni és térdre állni az Úr Jézus Krisztus előtt? Pedig, «Ő, bár Isten alakjában volt,... megalázta önmagát és engedelmessé lett egészen a halálig, mégpedig a kereszthalálig» (Fil 2, 6-8).

Calcuttai Szt. Teréz anyja, egy rendkívüli apáca, akit senki nem merné tradicionalistának, fundamentalistának és szélsőségesnek nevezni, akinek hitét, szentségét valamint Isten és a szegények iránti teljes odaajándékozottságát mindenki ismeri, abszolút módon tisztelte és imádta Jézus Krisztus isteni Testét. Ő persze naponta érintette Krisztus „testét” a szegények legszegényebbjéi eltorzult és szenvedő testében. Teréz anyja mégis eltelve ámulattal és tiszteletteljes imádattal nem merte megérinteni Krisztus átváltoztatott Testét; inkább csendben imádta és szemlélte, hosszú ideig térdelve és leborulva az eucharisztikus Jézus előtt. Ezen kívül ő mindig nyelvre áldozott, mint egy kisgyermek, aki alázatosan engedi, hogy Isten táplálja őt.

A Szent szomorú volt és szenvedett, amikor látta a keresztényeket kézbe áldozni. Továbbá megerősítette, hogy tudomása szerint minden nővére kizárólag nyelvre áldozik. Nem maga Isten fordul hozzánk ezzel a felhívással: *«Én vagyok az Úr, a te Istened, aki kihoztalak téged Egyiptom földjéről; csak nyisd ki szád, és én betöltöm»?* (Ps 81,11).

Hogyan merészelünk állva és kézre áldozni? Miért van ez a hajlandósághiány, hogy alávessük magunkat Isten jeleinek? Ne merészelje egy pap sem megkísérelni, hogy ebben a kérdésben rákényszerítse a saját tekintélyét elutasítva vagy zaklatva azokat a híveket, akik térdelve és nyelvre akarnak áldozni: jöjjünk, mint a gyermekek és fogadjuk alázatosan térdelve Krisztus Testét. A szentek példát mutatnak nekünk. Ők a követendő minták, melyeket Isten állít elénk!

Hogyan terjedhetett el ennyire a kézbeáldozás gyakorlata? A választ megkapjuk, egy idáig kiadatlan és minőségben-mennyiségben egyaránt rendkívüli dokumentációval alátámasztva don Bortolitol. Egy legkevésbé sem nyílt folyamatról volt szó, melynek során a Memoriale Domini instrukció engedménye mára teljesen általánossá lett... Sajnos, akárcsak a latin nyelv esetében, vagy a liturgikus reform esetében, melynek összhangban kellett vol-

na maradnia a korábbi rítusokkal, egy részleges engedmény feszítővássá vált, mellyel felfeszítették és kifosztották az Egyház liturgikus kincsestárát. Az Úr az igazat „egyenes úton” vezet (v.ö. Bölcs 10,10), nem kiskapukon át; tehát a fentebb bemutatott teológiai motiváción túl a mód is, ahogyan elterjedt a kézbeáldozás gyakorlata úgy tűnik nem Isten útjai és eljárás módja szerint lett kierőszovalva.

Ez a könyv bátorítsa a papokat és híveket, akik XVI. Benedek példáján is felbuzdulva – aki pápasága utolsó éveiben mindig nyelvre és térdelve áldoztatott – az Eucharisziát ezen a módon kívánják kiszolgáltatni vagy fogadni, mely sokkal jobban illik magához a Szentséghez. Kívánom, hogy fedezék fel újra és népszerűsítsék ennek a gyakorlatnak szépségét és lelkipásztori értékét. Véleményem és ítéletem szerint ez egy fontos kérdés, melyen a mai Egyháznak el kell gondolkodnia. Ez is az imádás és szeretet aktusa, melyet mindegyikünk felajánlhat Jézus Krisztusnak. Nagyon örülök, amikor látom, hogy annyi fiatal dönt amellett, hogy ilyen tiszteletteljesen fogadják az Urat térdelve és nyelvre. Don Bortoli munkája segítse elő az áldoztatás módjának széleskörű újragondolását. Ahogyan ennek a bevezetőnek az elején írtam, éppen most, amikor Fatima centenáriumát ünnepeltük bátorítást kaptunk, hogy várjuk Szűz Mária Szeplőtelen Szívének biztos diadalát: akkor diadalmaskodik a liturgiáról szóló igazság is.

Robert Card. Sarah

*Az Istentiszteleti és Szentségi Fegyelmi Kongregáció prefektusa
(juventum.hu, 2018.02.28.)*

Boldog Imelda Lambertini – elsőáldozók védőszentje

Szűz, apáca 1320 – 1333. május 13.

Imelda Bolognában született a város egyik legelőkelőbb családjában, Lambertiniként. Édesapja, Egano volt a nemesi család feje, lovag volt, aki jelentősen megnövelte a család vagyonát a XIV. század elején azzal, hogy megkapta a grófi címet. Egano főleg „feddhetetlen életével, a komoly véleményével, a közügyek bölcs és becsületes kezelésével” olyannyira nagy erkölcsi hatással volt a városlakókra, hogy azokban az igen nehéz időkben más városokba is hívták, hogy kényes tisztségeket töltsön be. Amikor 1321-ben a város és a Galluzzi család számára igen viharos időkben Imelda világra jött, EganoCastello városának előjárója volt, és már másodszorra is megházasodott (mert 1315-ben elvesztette az első feleségét Misina Guastavillanit, akitől

egy fia született) Castora deiGalluzzival, aki szintén nemesi családból származott, amely híres volt sok szent és tudós tagjáról. Castora az anyagi javakon kívül a legfontosabb keresztény erények felbecsülhetetlen kelengyét is hozta a Labertini házba, és hamar példaértékű feleséggé és keresztény anyává vált. Imelda világra jöttének első percétől élő és mély keresztény hitet lélegzett magába, és biztosan megfertőződött édesanyja jámborságától, hiszen már egészen kicsi korában nagy érdeklődést mutatott Isten dolgai iránt. Azt mesélik, hogy érdeklődve hallgatott mindent, ami a vallással kapcsolatos volt, főleg a zsoltárok olvasását, és minden más mesénél jobban szerette a szent történeteket és a szentek életét. Így Imelda megtanulta hogyan nevelkedjen Isten tetszése szerint, és tartsa távol magát a hiábavalóságoktól, és így, már kislány korában kifejezte azt a szándékát, hogy egészen a Jóistennek ajánlja fel magát, így tizenkét és tizenhárom éves kora között, nagyon fiatalon, ahogy abban az időben szokás volt, úgy döntött, hogy belép a valdipietrai Szent Mária Magdolna dominikánus kolostorba. A Kolostor, amelynek választása annak is volt köszönhető, hogy a család közel volt a prédikátor barátok rendjéhez, néhány, de buzgón vallásos apácából állt, akik Szent Domonkos szelleméhez hűek voltak, itt Imelda megkezdte a domonikánus lelkület elsajátítását. A belső életéről nem tudni semmit, azonban el lehet mondani, hogy Imelda biztosan hű volt a nappali és éjjeli szent liturgiához, az Istennek tetsző hódolat, amely segítette, hogy Isten szeretetének misztériuma mindinkább behatoljon a szívébe. Bizonyos, hogy szilárd istenfélelmének középpontjában az Eukarisztia iránti szeretet volt, amelyet már a családja és a városa is belénevelt. Valóban, Bolognában az Eukarisztia kultusza élő és őszinte volt, akkor is ha ennek nem voltak ünnepélyes megnyilatkozásai, körmeneti, misék ünneplése, és gyakori szentáldozások. A hívők nem csak hatalmas összegeket adományoztak, hogy fénybe borítsák Jézus Testét, de a szent dolgok ellátására földeket adományoztak, hogy azokon különleges búzát és szőlőt neveljenek.

Megértjük tehát, hogy Imeldában, a fiatal novíciában a vallásos nevelés és az imádságos élet folyamatosan növelték a vágyat, hogy magához vegye Krisztust az Eukarisztia szentségében.

Imelda nővér mártírhalála

Boldog Imelda Labertini egy olyan szent, akinek az életét egyetlen esemény foglalja össze, amely nélkül nem is lenne ok emlékezni rá. Az anyakönyvek megégése miatt nem tudjuk mennyi időt töltött novíciátusban, de úgy tűnik kevesebb, mint egy évet. Azonban a kegyelmi életben már igencsak elől járt, ha ennyire égő szeretettel vágyott a jézusi szentségre.

A szeretet megkeresi a Szeretettet, és Imelda nővért emésztette a vágy, hogy egyesüljön Jézussal a Szentáldozásban. Az Úr megengedte, hogy ne legyen megértve, így egy újfajta mártírhálált ajándékozott neki. Mi szegény halandók, akik ezernyi földi szenvedély miatt nyugtalankodunk, nagyon nehezen tudjuk megérteni azt a nyugtalanságot, amelyet az Isten iránti szeretet okoz az ember szívében. De azok a szentek, akiknek része volt ebben a boldog élményben, elviselhetetlen tűzről, betölthetetlen vágyakról és igazi tortúráról beszélnek. Néri Szent Fülöpnek, az ő egész vidámságával, a bordái majd összetörték a szíve nyugtalansága miatt, Siénai Szent Katalin többször érezte, hogy nem bírja tovább, és összeroppan az isteni szeretet égő dárdáitól, és még ezernyi példát hozhatnánk, amelyekkel a katolikus szentek életrajza eláraszt minket.

Azt se szabad elfelejtenünk, hogy a gyermekkor is képes hősi tettekre Isten szeretetében. Az Úr Lelke ott tevékenykedik, ahol akar, sőt az Evangélium azt tanítja, hogy a gyermekkor mágnesként vonzza a Lélek áradását.

Imelda nővér helyzete az Eukarisztia nagy misztériumával szemben csak egy felsőbb szabadsággal magyarázható – amely néha szeszélynek tűnik – amelyben Isten megnyilatkozik a szeretett lelkekben.

Titokzatosan megérintve a kegyelemtől, a kis nővér jobban észlelte a nővértársainál és talán a lelkész Aldovrando Testvérnél is, az valódi Jézusi jelenlétet az ostyában, és ellenállhatatlan éhséget érzett az égi kenyér iránt. A vágyat, hogy megkapja Jézust, biztosan táplálta és fokozta a szentmisen való napi részvét és a Tabernákulum előtt eltöltött hosszas idő. Egy megmagyarázhatatlan érzés prédájaként, mely egyszerre volt tortúra és édes, sóhajtozott és sírt, ő maga is rabja volt a szeretet nagy Foglyának.

Meg kellett volna győzni a vezetőket, hogy ne tagadják meg tőle az áldozást, de a dolog nem volt könnyű, mert Imelda nővért túl fiatalnak tartották hozzá, és úgy tűnt, hogy semmilyen rendkívülit nem mutatott, hogy kivételt tegyenek vele a szabály alól: az egyszerűségnek micsoda csodája lehetett az élete! Az egyház szabályai nem matematika, és nincs a világon olyan intézmény, amely annyira emberi és anyai az alkalmazásukban és féltékeny az öröksükben. A mi esetünkben pedig nem igazi törvényről volt szó, hanem csak egyikéről a szokásoknak, amelyek gyakran a törvényeket helyettesítik, és mivel nincs ellene semmi, végül elnyomják őket, és nagyobb tiszteletet élveznek. Akkoriban már az volt a szokás, hogy nem áldoztatják meg azokat a gyermekeket, akik még nem töltötték be a tizenhárom évet. Elég lett volna egy kis megértés, egy kis természetfölötti intuíció, egy kicsi abból amit a filozófusok epichéianak hívnak, hogy megengedjék Imelda nővérnek, hogy a Szentséghez járuljon fiatal kora ellenére, de ez az intuíció, Isten engedje meg, hiányzott a

valdipietrai nővérekéből és a gyóntatóból, mint ahogy Siénai Szent Katalin sok gyóntatójából is hiányzott, aki szintén éhes volt az Élet kenyérére.

Ez volt tehát a kis dominikánus nővér nagy próbája, aki főleg az általános áldoztatás alatt érezte, hogy hatalmasra nő szívében az oly nagy, hatalmas és megértetlen sóvárgás. Az erős vágyak, amelyeket Isten az emberek szívébe rejt, a jövőendő események proféciai, mert a Megváltónk, azt kívánva, hogy részesei legyünk az égi dicsőségnek, azt sugallja, hogy ugyanazokat a dolgokat kérjük, amelyeket megígért, hogy megadja nekünk. Imelda nővérnek, miután ki tudja hányszor nyaggatta a nővéreket és a papot imáival és sírással, amelyeket talán egy fiatal szeszélyeinek tulajdonítottak, nem maradt más, mint Jézust kérlelni. A dominikánus monostorokban és kolostorokban az általános áldoztatás napja olyan volt, mint egy kis Húsvét. Nem fordult elő nagyon gyakran, csak úgy tizenöt alkalommal egy évben. Minden nővérnek meg kellett gyónnia, hogy elrendezze a lelkét, és emellett a testüket is felkészítették levágva a hajukat és megmosva a fejüket.

Ezek az előkészületek a valdipietrai monostorban sem hiányoztak 1333. május 11-én, Imelda megértette, hogy az elkövetkező nap is sírással telik, és torkában csomóval aludt el, ez volt az utolsó éjszakája! A legbiztosabb számítások szerint az év május 12-ére esett a Menybemenetel előestéje, és körmenetet tartottak. A liturgia fő témája az állandó imára való buzdítás volt, amelyet nem adja meg magát. Érdekes lenne úgy követni a Szentmise történéseit, hogy Imelda nővér lelkébe költözünk, aki a celebrálást nyugtalan lélekkel követte. A Szentmisét megelőzte Istenhez és az ő szentjeihez való könyörgés a litánia eléneklésével, majd a bevezető ének következett: „Szent templomából meghallgatta Isten az én imámat, kiáltásom eljutott a fülébe.” A könyörgésekben azért imádkoztak, hogy a Jóisten védje meg őket minden bajtól. Az evangéliumi részlet pont az volt, ami kellett, és senki sem találhatott volna jobbat. „Ha valakinek van egy barátja, és éjfélkor felkeresi ezt kérve tőle: Barátom adj három kenyeret... Ha ő magában azt válaszolja: Ne zavarj engem, a kapu zárva van...nem kelhetek fel, hogy három kenyeret adjak neked. Bizony mondom nektek, ez nem azért kel fel, hogy odaadja neki, mert a barátja, hanem kint tartásért kel fel, és odaadja azt, amennyire szüksége van.

Én is azt mondom: Kérjétek, és kapni fogtok, keressetek, és találtok, zörgetsetek, és kinyitják az ajtót. Mert aki kér, az kap, ki keres, az talál, aki zörget, annak ajtót nyitnak. És melyik apa az közületek, aki fiának, aki kenyeret kér, követ ad? Vagy kígyót, ha halat kér vagy skorpiót, ha tojást? Ha tehát ti, bűnösök, jól bántok fiaitokkal, úgy Mennyei Atyátok elküldi a Szentlelket azokhoz, akik kérik tőle.”

A gyakorlati befejezés megvigasztalta Imelda nővért: az Úr azt akarja, hogy zavarjuk őt, mielőtt kielégít minket, és az ő apai jósága nem tagadja meg tőlünk az égi adományokat, ha az emberi bűnösség megadja azokat a javakat, amik elillannak. Imelda Barátja bent volt a kis hajlékában, aminek kis ajtaját bezárták. Miután befejeződött a nővérek megáldoztatása, mintha azt suttogta volna: „Be vagyok ide zárva... nem tudok.” De Imelda nővér, szíve teljes bizalmával és szeretetével, megismételi a kérését Jézus Szívéhez.

És a Barátja végre válaszolt!

Az ünnepélyes celebrálás után, Szent Mária Magdolna kis templomában, ami még tömjénrel teli volt, üres maradt, csak az angyalok örködtek a Tabernákulum körül, és velük a kis novícia. Hirtelen megjelent egy ragyogó ostya, amely megállt a kislány feje felett, aki térden állva sírt a boldog eksztázis hevében. A nővérek nem foglalkoztak már Imelda nővérral, de a refektóriumra összegyűlve észrevették, hogy hiányzik. „Nézd csak meg, hol van Imelda nővér!” –mondta az előljáró az egyik nővérnek. Az elment, hogy megkeresse, és a monostor összes zugát átkutatva végül megtalálta őt a Tabernákulum lábánál, eksztázisban a Szentostya ragyogásától körülölelve. Futva tért vissza az előljáróhoz, és izgatottan elmondta, amit látott. A vacsora félbeszakad, a nővérek a templomba siettek. Meggyújtották a gyertyákat, és körbeállták a Boldogot, míg a káplán, stólában letérdelt Imelda mellé, és kezében a paténával, várta, hogy a csodás ostya leszálljon hozzá. Végre megértette, és megkapva a Szentostyát a paténán, nem hezitált egy pillanatot sem, megáldoztatta Imelda nővért.

A kis novícia becsukta a szemeit, szűz mellkasához szorította a kincsét, és lerogyott a padlóra: meghalt az örömtől és a szeretettől, átlépett a dicsőséges életbe örök közösségbe az ő Urával, együtt az Atyával, a Szentlélekkel, az angyalok hatalmas hadával és a szentekkel.

Épp csak tizenhárom éves volt.

Egy ilyen hatalmas csoda azonnal a szentek dicsfényével vette körül Imeldát. A valdipietrai nővérek 1335-ben felvették a monostor mártirologiájába május 12-öt Imelda Labertini emléknapijévé. A kultusz hamar elterjedt, és a város eukarisztikus kultusza lett. A test relikviáit először a nővérek és a család őrizték, amely azonban, XIV Benedek, Prospero Labertini pápasága után, hogy kifizessék őket, a Malvezzi márkikra bízta az őrizetet. 1798 körül, az érsek jóváhagyásával, a relikviákat átszállították a Szent Zsigmond templomba, amely akkoriban a Malvezzi patronusa alatt állt, és ott tisztelték tovább. 1825-ben XII. Leó áldását adta a kultuszra, és 1908-ban X. Piusz azoknak a fiataloknak a védőszentjévé nevezte ki, akik először veszik magukhoz az oltáriszentséget.

Az Egyház egy fohászt tesz az ajkainkra:

„Ó, Boldog Imelda, az Eukarisztikus Jézus szeretetének jele, kérd, hogy én is mindig olyan hévvel kívánjam, ahogy Te kívántad, a Jézussal való örömteli találkozást az Eukarisztiában. Amikor Ő hozzám költözik, add, hogy átalakítsa az életem, legyen az a kegyelem és a szeretet cselekedeteivel teli, legyen minden nap az igazság szerető keresésének derűs és fénylő megvallása az Ő állandó közösségében. Ámen.”

A relikviák ma is a Szent Zsigmond Templomban találhatóak, Bolognában, egy egyetemi templomban az egyetemi város szívében, mint egy jel, amely főképp a fiatalokhoz szól, hogy az igazi égből leszállott kenyérrel táplálkozzanak, és ne féljenek magukhoz venni Krisztust, a világ egyetlen Megváltóját, széttárni előtte az ajtókat, az emberi szív kéréseinek egyetlen válasza előtt.

Cikket fordította: Feketéné Józsa Veronika

(Az épen maradt test üvegkoporsóban tekinthető meg.)

A szentségimádás erőt ad

Kedves Testvérek! Az Oltáriszentség az egy hatalmas misztérium. Elmondom Nektek, hogy én hogyan kapcsolódtam bele ebbe a történetbe, ugyanis mindannyian kapunk jeleket. Ezek a jelek általában észre vehetőek, de nagyon sokszor mi elmegyünk mellettük, mint a vonat az állomáson gyorsan, és nem vesszük észre. Az eset úgy kezdődött az én történetemben, hogy a kápolnába járunk vasárnaponként, és az atya említést tett a hirdetésekben arról, hogy az állandó szentségimádásban megüresedett néhány időpont. Mondtam is a feleségemnek, hogy úgy érzem, hogy ez nekem szól, de hagytam a dolgot elmenni. Mondtam, ha megvár, akkor majd jó lesz. Következő vasárnap az atya újra hirdette, hogy van ez a két időpont, hétfő és kedd, valaki jó lenne, hogyha elvállalná. Említettem ismét a feleségemnek, hogy hát igen, ez már bizonyágos, hogy ez nekem fog szólni, de csak nem mondtam rá igent. Mondtam, ha a következő napot kivárja, akkor rendben van. Hétfőn felmentem az atyához kilenc órakor, hogy betelt-e már, és jól esett volna, ha betelt, de nem telt be. Akkor azt mondtam: Hát akkor az Úr bevárt engem.

Nem hajtott korbáccsal, hanem szabad akaratomból kellett döntsek Ő mellett, hogy részt vehessek ebben az állandó szentségimádásban. Az atya annyit hozzátett, miután azt mondtam, hogy vállalom mind a két napot, hogy de aztán mindig! És hát innentől mindig ott vagyunk. Fogalmam sem volt arról, hogy mi zajlik, mit kell csinálni, vagy hogy kell csinálni, tehát nem is agyaltam rajta.

Az első alkalom csodálatosan, pillanatok alatt eltelt, mint egy másodperc, belefeledkezve abba a kegyelembe, ami ott az embert éri közvetlen közelségben az Oltáriszentségben az élő Jézus mellett. Egyszerűen ebbe belefeledkezve. És így teltek a napok, majd egy testvér megszólított az úton Süllysápon, hogy „hallom, belekapcsolódtál ebbe az állandó szentségimádásba. Hát hogyhogy neked két napod van?” Hát – mondom – így jutott ki a sors, de mit szeretnél? Hát – azt mondja – én vállalnám a keddet. Hát – mondom – akkor tedd meg!

És akkor így megosztottuk egymás között a hétfőt és a keddet. Ő kedden van, én hétfőn, és egymással nagyon jó viszonyban vagyunk, mert ha esetleg gondban vagyunk, tudunk cserélni. Gyakorlatilag, az egész dolog, az az egy óra az Oltáriszentség előtt az embernek egy óriási felüdülés. Belehelyezkedés abba a misztikumba, hogy az élő Isten jelen van! Számptalan csodát hajt végre bennünk, általunk. Hogyha felismerjük azokat a jeleket, amelyeket ő nekünk ad, és nem megyünk el mellettük, hanem tevételesen tesszük a dolgainkat saját karizmáink által. Ugyanis mindannyian kaptunk az Úrtól megfelelő karizmákat életünkhöz, és ezeket alkalmazva mások irányába lehet nagyon sok boldogságot, gyógyulást, szabadítást elérni. Egyszerűen csak kérnünk kell, hiszen Jézusnak hűgai és fivérei vagyunk a keresztségünk által. Csak bátran kell kérni, oda kell menni.

Mindenkit buzdítok arra, hogy ha van a környezetében erre lehetőség, igenis menjen, boruljon le, mondja el búját-baját. Nemcsak a sajátját, esetleg másokért is közbenjárva, és az Úr meg fogja hallgatni. Számptalan ilyen csodában van részünk. És én azt gondolom, hogy ez az esemény is bizonyítja, hogy a keresztség azért él, mert Jézus él, mutatja azt az itt lévő közösség, hogy egybe tartozunk, és az Oltáriszentség, ami itt van mellettünk az élő Jézussal, gyakorlatilag itt van mellettünk, letehetjük elé minden problémánkat.

Nagyon köszönöm, hogy eljöhettek és meghallgattatok engem.

Dicsértessék a Jézus Krisztust!

Kohajda László

*(Emlékkönyv, Nemzeti Eucharisztikus Kongresszus, Vác,
2013. május 10-11., Stella Maris Alapítvány)*

Mária- kegyhelyek

Ludbreg, a Szent Vér horvátországi kegyhelye

A későközépkori vallásosság különösen szép vonása volt a buzgó Oltáriszentség-tisztelet, amelyet számos, a Szent Vér vagy a vérző ostya csodájával kapcsolatos zarándokhely is előmozdított. Magyarországon a leghíresebb bái ereklye mellett számon tartották a garamszentbenedeki, kassai, esztergomi, győri és vasvári kultuszhelyeket is. Ezek azonban a török időkben, illetve a reformáció hatására egytől-egyik elenyésztek, szemben a máig virágzó horvátországi Ludbreg kegyhelyével, amely a magyar határtól harminc kilométerre, a Dráva mentén található. A Szent Vér-ereklye története 1411-ig nyúlik vissza, amikor egy, az átlényegülés hittikában kételkedő pap misézés közben észrevette, hogy a kehelybe öntött bor vérré változott. A pap annyira megrémült, hogy a kehelyt elrejtette a kápolna falába, s csak halálos ágyán fedte fel a csodát. 1512-ben a Szentszék kivizsgáltatta az ügyet, s megerősítésként búcsúkiáltásban részesítette a kegyhelyet. A Szent Vért előbb a Batthyány-család várában őrizték, majd 1721-ben Batthyány-Strattmann Eleonóra grófnő díszes ereklyetartót készített a számára, amelyet a városka plébániatemplomában helyeztek el. A mai napig számos imameghallgatás történt itt, ezeket a folyamatosan vezetett mirákulumos könyvben jegyezték fel. 1739-ben a horvát országgyűlés fogadalmából épült fel a Szent Vér-kápolna és a kálvária.

Az évszázadok során nemcsak horvátok, hanem Somogy és Zala megye magyar katolikusai is áhitattal zarándokoltak el Ludbregbe. A szépen gondozott kegyhely az utóbbi években is fejlődött, legutóbb impozáns szabadtéri misézőhelyet alakítottak ki. Jó lenne, ha a magyar zarándokok újra felfedeznék az Oltáriszentség e különleges kultuszhelyét, s a közeli magyar papság bevonásával a rendszeres magyar búcsújárás is újjáéledne.

Gárdonyi Máté

Mária kicsinyei

Személyes gondolatok a Máriás Mozgalomban

Egy időszak határa

„Szeretett fiam, töltsd velem ez év utolsó óráit, amely Mozgalmam számára valóban rendkívüli volt kegyelmekben.

Hatvan év telt el azóta, hogy Fatimában, a szegény Cova da Iriában megjelentem, hogy elhozzam az embereknek fontos üzenetemet.

Üzenetem főleg ma válik egyre sürgetőbbé és időszerűbbé.

Időszerű, mert az emberiség még sohasem állt annyira közel önmaga elpusztításához, mint ma.

Sürgős, mert mindaz, amit Isten igazságossága elhatározott, az a folyamatos és gyors megvalósulás útján van.”

Ez az üzenet 40 évvel ezelőtt hangzott el. Már akkor azt mondta a Szűzanya, hogy egyre sürgetőbbé és időszerűbbé válik Fatima üzenete. Negyven évvel ezelőtt már azt mondta a Szent Szűz, hogy az emberiség még sohasem állt annyira közel önmaga elpusztításához, mint akkor. Úgy gondolom, ez most még inkább érvényes!

„...amit Isten igazságossága elhatározott...” Ma mintha csak az irgalmaságról hallanánk, az igazságosságról nem igazán. Pedig Isten irgalmasan igazságos és igazságosan irgalmas. A kettő teljes párhuzamban van, együtt létezik. Érdekes elgondolkoznunk azon, hogy az igazságosság által elhatározott lépések a megvalósulás útján voltak már 40 évvel ezelőtt is. Ezeket talán a természeti csapások sűrűsödésén keresztül érezzük leginkább. Ugyanakkor tudjuk, tudhatjuk, hogy a mi imánk, engesztelésünk enyhítheti, és úgy tapasztaljuk több esetben is, hogy enyhíti is az igazságosság megvalósulásának súlyosságát, illetve megrövidíti a nehéz időket. Ezért is kell erőnek erejével kitartanunk engesztelésünkben!

„Szeretett gyermekeim, fogadjátok el mindnyájan Édesanyátok gondterhelt felhívását: térjete vissza arra az útra, amely visszavezet Istenhez az imádság és a megtérés által.”

Az imádság és a megtérés valóban az az út, mely előre mutat. De pont ezt az utat nehéz járni, mert az evilági gondok, az evilági csábítások újból és újból el akarnak téríteni minket az imától, az egyre mélyebb Istenbe vetett hittől, azaz a megtéréstől.

Ezért is ajánlotta a Szűzanya Fatimában az *első szombati ájtatosságot*, melyet egymás utáni kilenc első szombaton kell elvégezni:

rózsafüzér imádkozása (öt tizedes),

negyed óra elmélkedés bármelyik rózsafüzér titok felett,

engesztelésként felajánlott szentgyónás elvégzése,

engesztelő szentáldozás a szentmisében és

önmagunk felajánlása Szűzanya Szeplőtelen Szívének.

A Szűzanyának történő felajánlásunkat nem csak minden cönákulumon kell megtennünk, érdemes minél gyakrabban odaszánni magunkat, melyre igazán a mi tudatunknak van szüksége, hogy tudatosítsuk egyre jobban ebben a zavaros időben, hogy kihez is tartozunk.

„Ma ismét felajánlom nektek azt az eszközt, amelyet az Atya ajándékoz nektek, hogy segítsen visszatérnetek Hozzá: az én Szeplőtelen Szívemet. Ajánljátok fel magatokat mindnyájan e Szívnek, és bízzátok magatokat égi Édesanyátok karjaira.

Ebben a most befejeződő évben vissza tudtam tartani a csapást sok fiam imája és szenvedése árán. „Igenetek” tette lehetővé számomra, hogy erőt kapjon anyai közbenjárásom értetek.

Jézus ismét Édesanyjára és a ti Édesanyátokra akarta bízni a végső lehetőséget, hogy közbelépjen megmentésetekért, és hogy a reátok váró nagy fájdalmat enyhítse.” (1977. december 31.)

Nagyon sokat jelentenek számunkra a Szűzanya szavai, mely szerint imánk és szenvedéseink felajánlása segített visszatartani sok csapást, mely a ránk váró fájdalmakat enyhítette eddig is, és enyhítheti a továbbiakban is, ha kitartunk imánkban, engesztelésünkben, szenvedéseink felajánlásában. A Szűzanya ezeket összegyűjtve viszi a Mennyei Atya elé, aki ezt figyelembe véve enyhíti a ránk, emberiségre váró büntetéseket, melyek Isten igazságossága miatt véglegesen ma már nem kerülhetők el. Cselekedjünk, tartsunk ki! A végső győzelem biztos, hogy Jézus Krisztusé és a Szűzanyáé lesz!

Jánossy Gábor

(Gobbi atyán keresztül kapott üzenet alapján.)

A r ó z s a f ü z é r

Rózsafüzér a magyar nemzet megtéréséért

Ezt a rózsafüzért azoknak ajánljuk, akik komolyan engesztelnek hazánk és a világ megtéréséért.

Bevezetés: Hiszekegy... Miatyánk... Üdvözlégy (3x)... Dicsőség...

Tized: Jézus Krisztus... Szűzanyánk... Szűzanyánk (9x)...

Nagy (önálló) szemre: Jézus Krisztus, Szent kereszteden kiontott Véred által ments meg Édesanyád országát, Magyarországot!

Első kis szemre: Szűzanyánk, Regnum Marianum Királynője, könyörögj Szent fiadnál, Jézus Krisztusnál országodért, Magyarorszáგért, *hogy minden ember megtérjen és engeszteljen nemzetünk és a Világ bűneiért.*

További kilenc kis szemre: Szűzanyánk, Regnum Marianum Királynője, *könyörögj országodért!*

Dicsőség... Ó, Jézusom...

Befejezés:

Sátántipró Szeplőtelen Szent Szűzanya, Magyarok Nagyasszonya, Világ Királynője! Nevednek erejével zúzd össze a Sátánt, minden csatlósával és eszközével együtt. Belőlünk pedig nevelj szenteket a kegyelem által. Győzd le bennünk a világ szellemét és győzd meg általunk a világot, hogy minél előbb eljőjjön Jézus Szíve országa a Te Szeplőtelen Szíved által, Akié vagyunk egészen!

Remete Szent Pál, boldog Özséb atyánk és Pálos Mindenszentek, könyörögjeteك érettünk! Amen.

(Rózsafüzér imakönyv, Stella Maris Alapítvány, 2006., 109. o.)